

ສິນທັດໄຊ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ

ເຫລັ້ມ ໒

The Adaptation of the
Sinsai Epic from Ancient verse
to Modern Prose is compiled and
edited by Outhine BOUNYAVONG.
This book is published in four
volumes by Vannasin Magazine in
collaboration with The Toyota
Foundation of Japan.

ບ. ພ. ຈ. ສ. 180 ພິກັດ ພິກັດ ພິກັດ ພິກັດ ພິກັດ
1991/1/18 ພິກັດ

ປອດພິກັດ ພິກັດ ພິກັດ

ເຫລັ້ມສອງ

(ພິກັດພິກັດພິກັດພິກັດພິກັດ)

ຈາກຄຳກອນຂອງ ພິກັດພິກັດ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ
ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວິງ
ພິກັດພິກັດ ພິກັດພິກັດ

1991 ພິກັດພິກັດພິກັດ
ພິກັດພິກັດ ພິກັດພິກັດ

ພິກັດພິກັດພິກັດພິກັດພິກັດ ພິກັດ
ຈັດພິມໂດຍ 0005 ພິກັດພິກັດ

ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ດ້ວຍການອຸປະກຳຂອງມູນນິທິໂຕໂຢຕາ

1991

ທະບຽນອະນຸຍາດພິມ ເລກທີ 06/ ພ.ຈ.ຫນ.ປ.
ລົງວັນທີ 31/7/1991

ສິນໄຊ ເຫລັ້ມສອງ

(ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ)

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວິງ

ແຕ້ມຮູບປະກອບ	ໂດຍ ກິງພັດ	ຫລວງລາດ
ເຕັກນິກຈັດຫນັງ	ໂດຍ ສຸບັນ	ຫລວງລາດ
	ອຳພອນ	ຂັນທະວິໄລ

ພິມເທື່ອທີຫນຶ່ງ 1991
ສະຫງວນ ລິຂະສິດ

ພິມທີ່ ລັດວິສາຫະກິດໂຮງພິມແຫ່ງລັດ
ພິມຈຳນວນ 2000 ຫົວ

1991

ຄຳນຳ

ຜູ້ອ່ານສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ ໄດ້ອ່ານເລື່ອງສິນໄຊ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າ
ໃຈແຈ້ງ ບ້ອນຄຳກອນມີສັບຍາກຫລາຍ, ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງອ່ານບໍ່ສຸດ ແລ້ວ
ກໍບໍ່ຮູ້ຄວາມເລິກແລບຂອງເລື່ອງ. ໂດຍທົ່ວໄປ ປະຊາຊົນລາວ
ເຄີຍໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກການເລົ່າຂອງຄູອາຈານ ຫລື
ຜູ້ອາວຸໂສທັງຫລາຍ ໂດຍເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາຫລາຍເສັ້ນຄົນ.

ປຶ້ມຫນ້າ ກໍເປັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງວັນນະສິນ ທີ່ຢາກ
ຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ອ່ານ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ອ່ານທີ່
ເປັນເຍົາວະຊົນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຮັດໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ
ຮຽບຮຽງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກຄຳກອນມາເປັນຄຳເວົ້າທີ່ມະນາ ຫລື
ຄຳຮ້ອຍແກ້ວ ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມຮ່ວມມືຈາກມູນນິທິໂຕໂຢຕາ ແຫ່ງ
ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ. ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປອ່ານເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຜູ້
ຮຽບຮຽງຈຶ່ງໃຊ້ຄຳສັບທີ່ມະນາ, ບໍ່ໃຊ້ລາຊາສັບ ຍົກເວັ້ນບາງຄຳ
ທີ່ຈຳເປັນແທ້ໆ. ຊື່ຕົວລະຄອນກໍເອີ້ນຕາມມວນຊົນເວົ້າຕິດປາກເຊັ່ນ
ສິນໄຊ, ສັງທອງ, ສີໂຫ (ແທນທີ່ຈະເອີ້ນ ສັງສິນໄຊ, ສັງຂາຣະ
ກຸມານ, ສີຫະຣາດກຸມານ). ການເອີ້ນແບບນີ້ສະດວກສະບາຍ
ສຳລັບຜູ້ອ່ານແລະ ຜູ້ຂຽນໃນການຈື່ຈຳ, ດັ່ງດຽວກັນກັບ ທີ່

ພວກເຮົາເອີ້ນທາດຫລວງ ຊຶ່ງຕິດປາກ ແລະ ງ່າຍດາຍກວ່າ
ເອີ້ນເຈດີໂລກະຈຸລາມະນີ .

ການນຳເອົາວັນນະຄະດີບູຮານ (classic) ມາດັດແປງ
ໃຫ້ເໝາະສົມກັບຜູ້ອ່ານ ຕາມຍຸກສະໄຫມນັ້ນ ຫລາຍໆປະເທດໄດ້
ເຮັດກັນມາແລ້ວ . ມັນເປັນວິທີໃຫ້ເຍົາວະຊົນເຂົ້າເຖິງວັນນະຄະດີ
ຂອງຊາດຕົນ ແລະ ປູກຝັງນິໄສມັກອ່ານໃຫ້ແກ່ເດັກແລ້ວຕໍ່ໄປກໍອາດ
ເກີດມີແນວຄິດຢາກຄົ້ນຄວ້າລົງ ເລິກວັນນະຄະດີ ດັ່ງກ່າວນັ້ນໃນແບບ
ສະບັບເດີມຂອງມັນ .

ໃນການຄົ້ນຄວ້າຮຽບຮຽງນີ້ ພວກເຮົາອາໄສສະບັບທີ່ລິດຈະ
ນາໂດຍມະຫາສິລາ ວິລະວົງ ເປັນຕົ້ນຕໍ, ນອກນັ້ນກໍໄດ້ອ່ານສະບັບ
ໃບລາຍຫນຶ່ງຜູກ, ສະບັບທີ່ເປັນບົດລຳເລື່ອງ, ສະບັບທີ່ພິມເປັນພາ
ສາໄທ ແລະ ສະບັບທີ່ພິມໂດຍສຳນັກພິມຈຳຫນ່າຍ ສ.ປ.ປ.ລ.

ການຮຽບຮຽງປຶ້ມໃຫ້ອ່ານງ່າຍນັ້ນ ເປັນເລື່ອງຍາກ ໂດຍ
ສະເພາະເລື່ອງສິນໄຊທີ່ເປັນຄຳກອນ, ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງບໍ່ອາດປາສະຈາກ
ສິ່ງຂາດຕົກບົກພ່ອງໄດ້, ພວກເຮົາຍິນດີຮັບຄຳຕິຊົມ ແລະ ຫວັງວ່າ
ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກທ່ານຜູ້ຮອບຮູ້ດ້ວຍ .

ວັນທີ 22 ກໍລະກົດ 1991

ດາຣາ ກັນລະຍາ

ຜູ້ອ່ານວຍການ ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ທ້າວສິນໄຊເກີດ

ພະຍາກຸສະລາດຄິດຄະນິງຫານາງສຸມນທາ ຜູ້ເປັນນ້ອງສາວ
ບໍ່ມີຍາມຈິດຈາງຫວ່າງເວັ້ນ, ທຸກເວລານາທີ່ ພະອົງຄິດຄົ້ນຫາວິທີ
ກໍາຮາບປາບຍັກໃຫ້ປະລາໄຊ ແລ້ວເອົານ້ອງສາວກັບຄືນມາເປັນມິ່ງ
ບ້ານຂວັນເມືອງຕາມເດີມ. ເມື່ອໄດ້ມະເຫສີຕໍ່ມອກເຈັດຄົນ ຊຶ່ງ
ເປັນເຊື້ອແນວກະສັດແຫ່ງເມືອງຈໍາປາດັ່ງນີ້ ພະອົງຫວັງວ່າ ຈະໄດ້
ລູກຊາຍທີ່ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ສາມາດຜາບແພ້ ພວກຍັກພວກມານທັງ
ຫລາຍ. ພະອົງບອກມະເຫສີ ທັງແປດວ່າ ໃຫ້ຕັ້ງໃຈ ອະທິດການ
ວິງວອນເທບພະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ ສິ່ງຜູ້ປະເສີດເລີດລໍ້າ ມາເກີດນໍ້າ,
ມະເຫສີໃດໄດ້ລູກຕາມຄວາມປາກຸະຫນາດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະໄດ້ເປັນເອກ
ອັກຄະມະເຫສີ.

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ນ້ອມໄຫວ້ຫາພະອິນຂໍໃຫ້ສິ່ງຜູ້ມີ
ບຸນມາເກີດນໍາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຫນໍ່ພະໂພທິຍານ ໃນພາຍຫນ້າ . ໃນ
ຄໍາຄືນທີ່ສອງນາງທໍາການອະທິດການນັ້ນ ພະອິນຢູ່ເທິງຟ້າຫລິງລົງ
ມາຍັງໂລກມະນຸດ ແລະ ຮູ້ແຈ້ງເຖິງຄວາມປາກຸະຫນາຂອງພວກ
ນາງຈິ່ງສິ່ງລູກສາມອົງລົງມາເກີດ ໂດຍໃຫ້ສອງອົງເກີດ ໃນທ້ອງ
ຂອງນາງລຸນ , ແລະ ຫນຶ່ງອົງເກີດໃນທ້ອງ ຂອງນາງຈັນທາ . ຄືນ
ນັ້ນ ເມື່ອນາງລຸນຫລັບໄປ ກໍຝັນວ່າ ພະຈັນໄດ້ສະເດັດລົງມາ ຢູ່ຊື່
ເທິງຫົວ ສິ່ງແສງຮຸ່ງເຫລື້ອມໄປທົ່ວພິພິບ , ມີຂອງນາງລຸນ ຈັບງ້າວ
ດວງໃສ ເປັນປະກາຍມາບແມບ , ສ່ວນນາງຈັນທາຝັນວ່າ ໄດ້ຂີ່
ຊ້າງເຜືອກຂາວບໍລິສຸດແລ້ວຫນີອອກຈາກເມືອງໄປ . ພະຍາກຸສະ
ລາດກໍຝັນດີເປັນພິເສດ ຄືໃນບໍລິເວນລາຊະວັງ ປະກົດມີສະໄຫຍ່
ເກີດຂຶ້ນ , ມີດອກບົວສີແດງສາມດອກພວມບານເຮືອງເຮືອ ແລະ
ສິ່ງແສງຮຸ່ງເຫລື້ອມ ໄປຮອດເມືອງຟ້າ , ສ່ວນດອກອື່ນໆ ພວມຈູມຈີ
ເປັນຊອນລອນອ້ອມຮອບສາມດອກນັ້ນໄວ້ .

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ຕັ້ງທ້ອງກິພາມານນັບແຕ່ຄືນນັ້ນ
ເປັນຕົ້ນມາ . ສ່ວນນາງທັງຫົກກໍຕັ້ງທ້ອງໃນເວລາດຣູວກັນທັງຫມົດ .
ພະຍາກຸສະລາດ ເລົ່າຄວາມຝັນອັນປະຫລາດຕ່າງນັ້ນ ສູ່ຄົນ
ທັງຫລາຍຟັງ . ພວກເສນາຜູ້ໄຫຍ່ກ່າວວ່າ ຝັນແນວນີ້ພະອົງຈະໄດ້
ລູກຊາຍຜູ້ປະເສີດສາມຄົນ , ເປັນຊາຍທີ່ມີລິດເດດ ຜາບແພ້ສັດຕູຫມູ່
ມານຈາກທຸກທິດທຸກທາງ . ພະອົງດີໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ຟັງເລື່ອງ

ព្រះមហាក្សត្រ ព្រះបាទ ព្រះបរមន្ទេរវរ្ម័ន ទី៧
រាជធានី ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៧ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៧៧

ອັນເປັນມຸງຄຸນ , ແຕ່ກໍຍັງຢາກຮູ້ວ່າມະເຫສີຄົນໃດຈະໄດ້ລູກຜູ້ປະ
ເສີດດັ່ງກ່າວນັ້ນ . ພະອົງສັ່ງໃຫ້ຫມໍໂຫນມາທໍານາຍເບິ່ງ ແລະ
ພາຍຫລັງໄລ່ເລກຄູ່ມໍ ຕາມຫລັກເກນເລກຫໍລະຄູນ* ແລ້ວ ຫມໍ
ໂຫນບອກວ່າ ນາງລຸນກັບ ນາງຈັນທາ ຈະມີລູກຊາຍ ຜູ້ກໍາຫານລິ້ນ
ໂລກມາເກີດນໍາ , ສ່ວນນາງທັງຫົກຈະໄດ້ລູກຊາຍທີ່ຊົ່ວຊ້າເຫລືອ
ປະມານ .

ຄໍາທໍານາຍຂອງຫມໍໂຫນ ນໍາຄວາມຍິນດີມາສູ່ພະຍາກຸສະ
ລາດກັບມະເຫສີຄົນາງຈັນທາ ແລະນາງລຸນຢ່າງລິ້ນເຫລືອ , ແຕ່
ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ນາງທັງຫົກ ກໍບໍ່ມີແຕ່ຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າ
ແລະ ກິກຜູ້ຄົນຫຍໍ້ຫຍັ້ນໄປທົ່ວເມືອງ , ຂໍ້ຄວາກຽວກັບ ເລື່ອງທີ່ນາງ
ທັງຫົກບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ຄໍາທໍານາຍຂອງຫມໍໂຫນນັ້ນ ດັ່ງໄປຮອດຫູແມ່ຢາແຜດ
ຄົນຫນຶ່ງທີ່ມັກເລາະລ່ອງໄປຕາມໃບເມືອງ ເພື່ອສັ່ງຊອມຫາຜູ້ທີ່ຈະ
ໃຫ້ສິນຈ້າງລາງວັນ .

ແລ້ວວັນຫນຶ່ງ ແມ່ຢາແຜດກໍເຂົ້າໄປຫາບາງປະທຸມມາ ຜູ້
ເປັນເອື້ອຍຫມູ່ຂອງນາງທັງຫົກ , ການສືບທະນາ ແບບຊັບຊົມ ດ້ວຍ
ຄວາມລະມັດລະວັງ ດໍາເນີນໄປເປັນເວລາດົນນານ ຈົນເປັນທີ່ເຂົ້າ

* ເລກຫໍລະຄູນ : ວິທີການຄິດໄລ່ເພື່ອເຮັດປະຕິທິນ ແລະ ທໍານາຍ
ເຫດການຮ້າຍດີຕາມປີຈຸລະສັງກາດ .

ໃຈກັນດີລະຫວ່າງສອງກໍາສອງຝ່າຍ , ຝ່າຍແມ່ແຜດເຂົ້າໃຈແຈ້ງ
ເຖິງຈຸດປະສົງຂອງພວກນາງທັງຫົກ ແລ້ວຍື່ມຢູ່ໃນໃຈເພາະໄດ້ພໍ້
ເຫຍື່ອສົມຄວາມປາກະຫນາ ແລະ ເວົ້າອວດອ້າງຄວາມສັກສິດ
ຂອງຢາແຜດຂອງຕົນວ່າ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກລະຫວ່າງຊາຍ-
ຍິງ ຈິດຈາງຫ່າງເວັ້ນໄປຍາມໃດກໍໄດ້ , ຫລືວ່າ ກໍາມິຕົນຄຽດໃຫ້
ກັນ ແລະ ຊຶ່ງກັນເຖິງຂັ້ນຢູ່ຮ່ວມໂລກດຽວກັນບໍ່ໄດ້ ກໍສາມາດເຮັດ
ໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຮັກຫອມກັນໄດ້ຈົນລືມແລງລືມງາຍ . ແມ່ຢາ
ແຜດວ່າ ບັນຫາຂອງນາງທັງຫົກນີ້ບໍ່ມີຫຍັງຫຍຸ້ງຍາກ ຈັກດີ ແກ້ໄຂ
ຄາວດຽວກໍສຳເລັດລຸລ່ວງ ສະດວກສະບາຍ , ຂໍພຽງແຕ່ເອົາຄຳ
ແດງໆໃສ່ມືໃຫ້ພໍ້ເປັນກຳລັງໃຈເພື່ອໄປເສກເປົ່ານໍ້າມົນ ແລະ ຢາ
ແຜດໃຫ້ມັນເຂັດມັນຍື່ມ ແລ້ວທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະເປັນໄປຕາມ ຈຸດ
ປະສົງ . ທັງຫົກນາງເວົ້າ ເປັນສຽງດຽວກັນ ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ
ໂກທາ ແລະ ຢືນຢັນດ້ວຍຄວາມຫນັກແຫນ້ນວ່າ ຈະຕອບບຸນແທນ
ຄຸນຢ່າງບໍ່ອັນ ກໍາແຜນການສຳເລັດ ຕາມຄາດຫມາຍ . ພວກນາງ
ເຕັມໄປດ້ວຍອາລົມເຄື່ອງແຄ້ນ ທີ່ຢູ່ດີໆ ກໍມີຜູ້ມາກ່າວຫາວ່າເປັນ
ຄົນຕໍ່າຊ້າຈັ່ງໄຮ ຈົນໄດ້ຮັບການຫຍໍ້ຫຍັນນິນທາຈາກຄົນທົ່ວທັງ
ເມືອງ .

ເມື່ອໄດ້ໂອກາດ ແມ່ຢາແຜດຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍເລ່ຫລຽ່ມກໍຈອບ
ມອງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງອາບນໍ້າຂອງພະຍາກຸສະລາດ ແລ້ວເອົາຢາ
ແຜດໃສ່ລົງໄປໃນໄຫນ້າ . ພິດຕິກຳດັ່ງກ່າວນີ້ດຳເນີນໄປດ້ວຍຄວາມ

မိမိတို့အား နှစ်ဦးစွာ ဝမ်းသာစေရန် အားထုတ်
 ပြုစုပေးပါ။ ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းသည်
 နေ့စဉ်အတွက် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းသည် နေ့စဉ်အတွက်
 အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းသည်
 နေ့စဉ်အတွက် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။

ລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ອື່ນໃດສັງເກດເຫັນເລີຍ. ພໍຮອດຍາມ
ອາບນໍ້າພະຍາກໍເອົາບວຍຄໍາຕັກນໍ້າໃນໄຫອາບຕາມປົກກະຕິ. ເມື່ອ
ຫົດນໍ້າໄປໄດ້ຫລາຍບວຍ ພະອົງ ກໍຮູ້ສຶກ ແປກຕ່າງໃນຈິດໃຈ, ມັນ
ເປັນຄວາມຫຸ່ມຮ້ອນປັນປ່ວນ ຫົວໃຈອ້ງແຫນ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຊັງ
ຄວາມບໍ່ໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ. ຂະນະດຽວ
ກັນ ພະອົງກໍບູຮູ້ສຶກເປັນທຸກກັງວົນນໍ້າພວກນາງທັງຫົກ ຊຶ່ງຫມໍໂຫນ
ເຄີຍທໍານາຍໂຊກຊາຕາໄວ້ໃນແງ່ບໍ່ດີບໍ່ງາມ.

ອາການປະຫລາດຕ່າງ ຂອງພະຍາ ດໍາເນີນໄປຕະຫລອດມື້
ແລະບໍ່ມີທ່າຈະຢຸດເຊົາລົງໄດ້, ດັ່ງນີ້ ພະອົງຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຫມໍໂຫນມາ
ໄລ່ເລກດູມໍເບິ່ງຄືນໃຫມ່. ນາງທັງຫົກສວຍໂອກາດນີ້ ກ່ອນທີ່ຫມໍ
ໂຫນຈະເຂົ້າໄປຍັງຜາສາດຂອງພະຍາ ໂດຍເອົາຄໍາຍັດໃສ່ມື້ໃຫ້ຫມໍ
ໂຫນ ທັງຊັບຊຸ່ມບອກວ່າ ໃຫ້ເວົ້າແຕ່ແນວດີ ເປັນມຸງຄຸນກ່ຽວກັບ
ພວກນາງທັງຫົກ.

ຕໍ່ຫນ້າພະຍາກຸສະລາດແລະທ່າມກາງເສນາອາມາດ ຫມໍ
ໂຫນທໍາທ່າຄິດຫນັກ, ໄລ່ເລກຫລາຍຫລົບຫລາຍຕ່າວ ແລ້ວກ່າວຂຶ້ນ
ວ່າ: " ຂ້ານ້ອຍ ອີງຕາມເລກມັນອອກມາ ເຫັນວ່າ ຊາຕາຂອງ
ນາງທັງຫົກນັ້ນດີ, ສ່ວນນາງຈັນທາ ກັບນາງລຸນ ບໍ່ມີໂຊກ ຄືດັ່ງທີ່
ທໍານາຍໄວ້ແຕ່ກ່ອນ, ທີ່ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນ - ກໍຄືກຸ່ມມານໃນທ້ອງ
ຂອງນາງທັງສອງນີ້ຈະບໍ່ມີຮູບໂສມ ຄືມະນຸດ ທົ່ວໄປ, ແຕ່ຈະເປັນ
ສັດປະຫລາດໂຕເຮື້າຍ "

ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ພະບາກຸສະລາດຮູ້ສຶກບໍ່ດີໃຈແຕ່ກໍເຮັດຫຍັງບໍ່
ໄດ້ໃນເວລານີ້ ຕ້ອງຄອບໃຫ້ວັນເວລາ ເປັນສິ່ງຕັດສິນ ເພາະຫມໍ
ໂຫນກໍກ່າວໄປຕາມເລກມໍທີ່ອອກມາ, ພະອົງກໍາໃຫ້ມະເຫສີແຕ່ລະ
ຄົນປະສູດລູກອອກມາສາກ່ອນ ແລ້ວຫລັກການຕົວຈິງກໍຈະພິສູດຕົວ
ມັນເອງ.

ເວລາຜ່ານໄປ ຈົນລ່ວງຮອດເດືອນຫົກອອກໃຫມ່ຄໍາຫນຶ່ງ
ອັນເປັນເວລາກິພາຄົບເກົ້າເດືອນ ຂອງມະເຫສີທັງຫມົດ. ນາງລຸນ
ເປັນຜູ້ທໍາອິດເຈັບປວດທ້ອງຈ້າວໆ ແລ້ວລູກກໍອອກມາ, ຮູບໂສມ
ເປັນຫອບສັງ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນອັນມີແມ່ລ້ຽງ ຫມໍຕໍາແຍແລະນາງສະ
ຫນົມທັງຫລາຍປະຫລາດໃຈອ້າປາກມືນຕາກວ້າງ, ຕໍ່ມາສ່ຽງເວົ້າ
ກ່າວຂວັນທີ່ບໍ່ເປັນມຸງຄຸນ ກໍດັ່ງເປັນແຊວໆ.

ຂະນະທີ່ສ່ຽງເນືອງນັ້ນບໍ່ທັນມິດໆຮູບລົງນັ້ນ ນາງລຸນກໍອອກ
ລູກຜູ້ທີສອງເປັນມະນຸດຮູບງາມ ມີກິທະນູ ແລະ ດາບອອກມາພ້ອມ.
ຕາມປະເພນີ ລູກຝາແຝດ ທີ່ເກີດລຸນ ກໍກຍົກໃຫ້ເປັນອ້າຍ ແລະ
ໃສ່ຊື່ວ່າສິນໄຊ, ສ່ວນຜູ້ນ້ອງຊື່ ສັງທອງ. ທ້າວທັງສອງ ກໍກນໍາ
ໄປລ້າງສ່ວຍດ້ວຍນໍ້າຫອມແລ້ວນໍາໄປວາງໄວ້ພານທອງ ແລະ ປົກ
ຄຸມດ້ວຍແພໂຫມຄໍາ ທ່າມກາງສາຍຕາທີ່ງົດງົ້ອັດສະຈັນ ເພາະ
ປະກົດການທໍານອງນີ້ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ທະນູ ແລະດາບ ທີ່ສິນໄຊ
ກໍຕິດຕົວມານໍານັ້ນກໍກເກັບມ້ຽນໄວ້ ແລະ ປິດເປັນຄວາມລັບ.

ກັດນັ້ນມາກໍແມ່ນນາງຈັນທາເຈັບທ້ອງອອກລູກ, ເດັກທີ່ເກີດມາ
ເປັນລາຊະສີ ຫລືສິ່ງ ທີ່ມີທັງໆວົງທັງໆ ຮູບຮ່າງປະຫລາດກວ່າ
ສັດໃດໆໃນພິພິບ. ເສນາອາມາດທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າ ເດັກ
ເກີດໃຫມ່ ເປັນຕົວອຸບາດ ທີ່ອາດຈະນໍາ ຄວາມຫາຍະນະມາສູ່
ບ້ານເມືອງ ຈຶ່ງສົມຄວນເອົາໄປໂຫລນໍ້າຫລື ເອົາໄປປ່ອຍໄວ້ໃນ
ປ່າ. ແຕ່ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນຜູ້ເປັນແມ່ ບໍ່ຍອມຟັງສອງ
ຜູ້ໃດ, ເຖິງຈະເປັນຕາຍຮ້າຍດີແນວໃດ ກໍບໍ່ຍອມປະປ່ອຍລູກ
ເພາະໄດ້ອະທິດຖານຂໍນໍາພະອິນແລ້ວ.

ໃນວັນດຽວກັນນີ້ ນາງທັງຫົກກໍອອກລູກມາ ເປັນຊາຍລ້ວນ
ທັງຫົກຄົນ. ຜູ້ເປັນແມ່ຕ່າງກໍຊື່ນຊົມຍິນດີ ທີ່ຄໍາທໍານາຍເທື່ອໃຫມ່
ຂອງຫມໍໂຫນກາຍເປັນຄວາມຈິງ ທຸກປະການ. ພວກນາງເອົາຊະ
ນະການຫຍໍ້ຫຍັ້ນຈາກຜູ້ບໍ່ຫວັງດີ ແລະ ລົບລ້າງ ຄວາມອັບອາຍຂາຍ
ຫນ້າ ໄປໄດ້ຢ່າງຫມົດກ້ຽງ. ມັນເປັນວັນ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກນາງມີ
ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໃນອະນາຄົດຢ່າງບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ.

ພາຍໃນບໍລິເວນລາຊະວັງ ກຸ່ມຄົນແບ່ງອອກເປັນສອງຝ່າຍ,
ຄືຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຂ້າງນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ກໍເລົ່າລືກັນໄປວ່າ
ເດັກທັງສາມ ແມ່ນພະອິນລົງມາເກີດ, ຝ່າຍທີ່ເຂົ້າຂ້າງນາງທັງຫົກ
ກໍມ່ວນຊື່ນຟົດຟື້ນ ທີ່ບັດນີ້ເມືອງເບິ່ງຈານມີຫນ້າກະສັດໄວ້ສືບລາຊະ
ບັນລັງຕາມຈຸດປະສົງຂອງພະຍາຜູ້ປົກຄອງເມືອງແລ້ວ.

ເວລາຜ່ານໄປຫລາຍວັນ ພະຍາກຸສະລາດ ກໍອະນຸຍາດໃຫ້
ມະເຫສີທັງແປດ ເອົາລູກໄປໃຫ້ເບິ່ງ . ພະອົງປິຕິຍິນດີຢ່າງລືນ
ເຫລືອ ທີ່ເຫັນລູກຊາຍອັນເກີດຈາກນາງທັງຫົກຜູ້ເປັນສາຍເລືອດ
ຂອງຕົນເອງ , ແຕ່ເມື່ອເຫັນເດັກທີ່ເກີດຈາກນາງຈັນທາ ແລະ
ນາງລຸນຊຶ່ງມີຮູບຮ່າງຜິດມະນຸດທົ່ວໄປແລ້ວ ພະອົງມີຄວາມຜິດຫວັງ
ຢ່າງແຮງ ແລະ ເອົາອີ່ງໃນໃຈ ເພາະຢ້ານວ່າເດັກທີ່ເກີດມາຈະ
ແພ້ບ້ານແພ້ເມືອງ .

ພະອົງກ່າວວ່າ : " ມັນຜິດເຊື້ອຜິດແຊງ ບໍ່ຄວນລ້ຽງໄວ້
ເພາະຢ້ານເຂັດຢ້ານຂວງ , ຊິເຮັດໃຫ້ບ້ານເມືອງຫລົ້ມຈົມ . . . "

ຄໍາເວົ້າຂອງພະຍາ ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງເດັກເອງ ຕໍາຕ້ອງຫົວໃຈ
ນາງທັງສອງນາງຈົນແຄ້ນຄັ້ງອີ່ງແຫນ້ນ ແລ້ວຫລັ່ງລົ້ນອອກມາເປັນ
ນໍ້າຕາໄຫລອາບແກ້ມ . ພວກນາງປະຕິເສດທີ່ຈະປະຕິບັດ ຕາມຈຸດ
ປະສົງຂອງພະຍາ ແລະ ກ່າວວ່າ : " ເຖິງແມ່ນລູກຊິເປັນສັດເດຍ
ລະສານກໍຕາມ ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍລ້ຽງໄວ້ ເພາະໄດ້ໄຫວ້ວອນຂໍນໍາພະ
ອິນແລ້ວ , ກົວ່າມັນ ຄິຕິນຄືມີ ຂອງທຸກໆຄົນ ບໍ່ມີໃຜຊິຕັດກິ້ມໄດ້ . ກ້າ
ເອົາລູກໄປປ່ອຍປ່າພວກຂ້ານ້ອຍກໍຊິໄປຢູ່ນໍາ , ກ້າເອົາໄປຝັງດິນ
ຫລື ຜູກຈົມນໍ້າກຂ້ານ້ອຍ ກໍຂໍແນບຢູ່ຂ້າງລູກ ຂໍຕາຍນໍາລູກ ເພາະ
ບໍ່ອາດປະລະໄລໄກຈາກລູກໄປໄດ້ . . . "

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ອຸ້ມກອດລູກແລ້ວລົງຈາກຜາ
ສາດຂອງພະຍາກຸສະລາດ ດ້ວຍນໍ້າຕານອງຫນ້າ. ພວກນາງໄດ້ຕັດ
ສິນໃຈແລ້ວຢ່າງເດັດຂາດທີ່ຈະບໍ່ປະກຸ້ມລູກ.

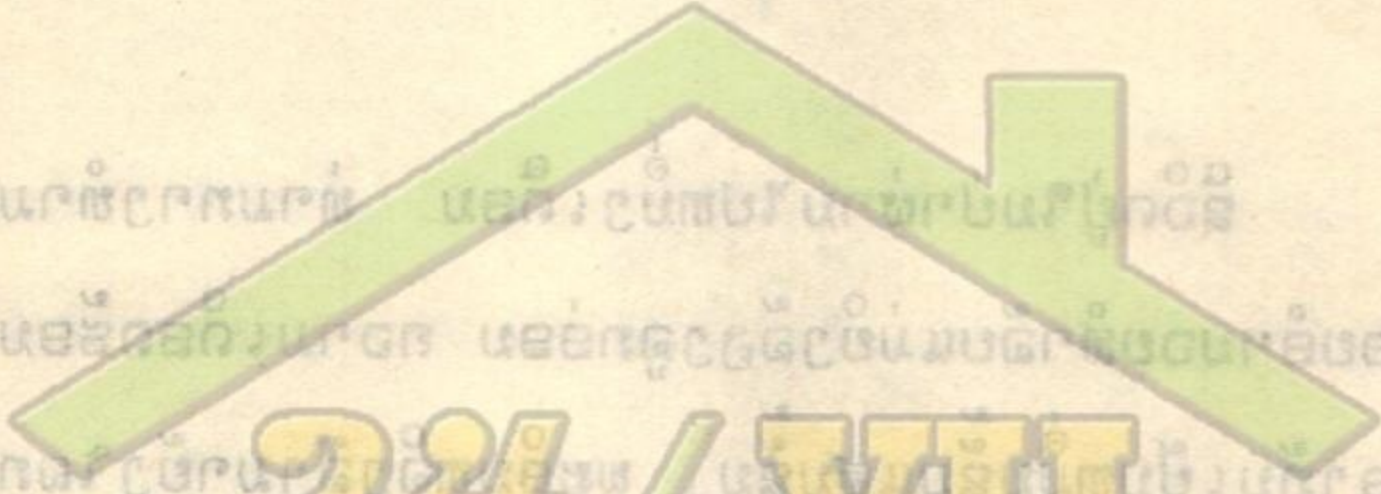
ພະຍາກຸສະລາດ ຄິດແຕ່ວ່າລູກທີ່ມີຮູບຮ່າງຜິດມະນຸດນັ້ນ ຄື
ໂຕອຸບາດ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຫາຍະນະ, ດັ່ງນີ້ເພື່ອຫາທາງ
ກໍາຈັດໄພອັນຕະລາຍແຕ່ຫົວທີ່ ພະອົງຈຶ່ງຮຽກໂຮມ ເສນາອາມາດ
ທັງຫລາຍເພື່ອປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບວິທີການ ເຮັດໃຫ້ໂຕອຸບາດຈັງໄຮ
ພົ້ນໄປຈາກເມືອງເບັ້ງຈານ. ຫາງສຽງສ່ວນຫລາຍ ກໍແມ່ນວ່າ ບໍ່
ຄວນລ້ຽງເດັກປະຫລາດນີ້ໄວ້ ເພາະຈະແພ້ພະຍາ ຜູ້ເປັນກະສັດ
ຄອງເມືອງ ທັງຈະເກີດຄວາມສັບສົນ ອົນລະຫມ່ານ ແລ້ວພາໃຫ້
ບ້ານເມືອງເສົ້າຫມອງຫລົ້ມຈົມ, ຈໍາເປັນຕ້ອງເອົາເດັກໄປປ່ອຍ
ປ່າ.

ແລ້ວພະຍາກຸສະລາດ ຜູ້ກິກພິດຢາແຜດຈົນຂາດສະຕິສໍາປະ
ຊັນຍະ ກໍສັ່ງໃຫ້ເສນາໄປບອກ ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ເອົາ
ລູກໄປປ່ອຍໃນປ່າໃຫ້ພົ້ນຫຼືພົ້ນຕາໄວໆ ນັບແຕ່ວັນນັ້ນ.

ມັນເປັນວັນ ແຫ່ງທຸກຂະເວທະນາ ທີ່ຫາຄໍາບັນຍາຍໄດ້
ຍາກ, ນາງທັງສອງເອົາຜ້າຕຸ້ມເອົາລູກນ້ອຍທັງສາມ, ສັ່ງລາຜູ້ຄົນ
ແລ້ວຍ່າງມຸ່ງຫນ້າສູ່ປ່າ. ພວກບ່າວໄພ່ ຜູ້ຈົງຮັກພັກດີ ພາກັນຕີເອິກ
ເປັນທຸກນໍ້າທັງນໍ້າຕານອງຫນ້າ, ເປັນການອໍາລາ ທີ່ມີສຽງສະອິນ
ເປັນສັນຍານເຕືອນວ່າ ບໍ່ມີວັນທີ່ຈະຕ່າວຄືນມາເຫັນຫນ້າກັນອີກ.

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນພາລູກບຸກເຂົ້າປ່າໄພຫນາໄປ
 ໂກງຈົນກິກັດຂາດ ຈາກໂລກພາຍນອກ. ພວກນາງຍອມສະຫລະ
 ທຸກຢ່າງແມ່ນແຕ່ຊີວິດ ຂອງຕົນເອງ ເພື່ອລູກນ້ອຍ ໂດຍຍອມທົນທຸກ
 ທໍລະມານ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກາງດົງກາງປ່າ ຫາຫມາກໄມ້ ຫົວເຜືອກຫົວ
 ມັນມາລ້ຽງລູກດ້ວຍຄວາມກະຫນອມແພງ, ເອົາຮົ່ມໄມ້ ແລະ ງ່ອນ
 ຜາເປັນບ່ອນຊົນບັງແດດບັງຝົນ ເອົາເດືອນດາວເປັນເພື່ອນທາງໃຈ
 ແລະ ເປັນແສງສະຫວ່າງເຍືອງທາງໃນຄໍາຄົນອັນດໍາມິດ.

24 / VII

ຊີວິດໃນປ່າ

ຫາມຈໍາໜາຍ

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ພາລູກຜະຈົນໄພຢູ່ໃນປ່າ, ປະ
 ສົບຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນແສນສາຫັດ, ບາງຄັ້ງຕ້ອງກິນຫມາກໄມ້
 ທີ່ເປັນເງື່ອນຂອງລິງ ຂອງບ່າງທີ່ເຮັດຫລຸດຕົກລົງມາຈາກເທິງຕົ້ນ
 ໄມ້, ການດັ້ນປ່າຜ່າດົງດໍາເນີນໄປໂດຍບໍ່ມີຈຸດຫມາຍ, ບ່ອນໃດມີ
 ເຄື່ອງກິນຫລາຍກໍພັກເຊົາຢູ່ຫລາຍມື້ ແລ້ວກໍຍ້າຍໄປຫນ້າເລື້ອຍໆ.
 ບາງມື້ຫາຊີວິດຕ້ອງແຂ່ງຝົນ ຈົນປຽກອອບຍອບ, ຮ່າງກາຍສັ່ນສະ

ທ້າຍຍ້ອນຄວາມຫນາວເຢັນ ແລະ ຍ້ອນກິກນາບຊູ່ຈາກສຽງສັດປ່າ
ອັນມີ ນົກເຄົ້າ ນົກຂີ້ກີ້ ແລະ ທີ່ເຢັນຈ້ອຍໆ ກໍແມ່ນສຽງທະນີຮ້ອງ
ດັງກ້ອງຜາ . ນາງທັງສອງໄດ້ຍິນສຽງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ກໍຢ້ານຈົນສັ່ນ
ເຊັນ ແຕ່ກໍຈຳໃຈພາລູກຜ່ານຜ່າອຸປະສັກຂວາງກັນທຸກຢ່າງ ແລ້ວມຸ່ງ
ໄປຫນ້າເລື້ອຍໆ , ສ່ວນທາງໃຈກໍໄຫວ້ວອນຫາພະອິນໃຫ້ລົງມາຊ່ອຍ
ເບິ່ງແຍງຍາມຍາກ ໂດຍສະເພາະມາຊ່ອຍໃຫ້ລູກນ້ອຍທ້າສາມພື້ນ
ທຸກພື້ນຍາກທີ່ພວມປະເຊີນຢູ່ໃນຂະນະນີ້ .

ຊີວິດຢູ່ໃນປ່າຜ່ານໄປຫນຶ່ງເດືອນ ທ່າມກາງທ່າມະຊາດທີ່ບໍ່
ຄ່ອຍອິ່ນວຍສຳລັບແມ່ຍິງລ້ຽງລູກອ່ອນ ຄວາມເດືອດຮ້ອນຈິ່ງທັບກົມ
ກອງກັນເປັນຫມື່ນຊັ້ນແສນຊັ້ນ . ພະອິນຫລິງລົງມາຍັງໂລກລຸ່ມ ເຫັນ
ຫ້າຊີວິດນີ້ພວມປະສົບເຄາະກຳ ຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ ຈິ່ງເນລະມິດຜາ
ສາດອັນວິຈິດສວຍງາມຂຶ້ນໃຫ້ຫນຶ່ງຫລັງ . ວັນນັ້ນ ນາງທັງສອງອູ້ມ
ລູກເລາະປ່າຜ່າດົງ , ຂຶ້ນຫວິດຈາກເຫວຊັນ ແລ້ວແນມໄປທາງທິດ
ເຫນືອ ກໍເລີຍເຫັນລັດສະຫມີເປັນສີສົ້ວຮຸ່ງໃສຢູ່ອີ່ງຕິ່ງ , ເມື່ອຫຍັບ
ເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ກໍພົບວ່າແມ່ນຜາສາດຫລັງງາມຕັ້ງຢູ່ກາງປ່າພົງໄພ .
ສະຕິລະວັງໄພພາໃຫ້ພວກນາງຄິດວ່າ ຢ້ານແມ່ນຜີປ່າມາເຮັດລວງ
ຫລອກໄວ້ ຈິ່ງພາກັນລັງເລາໃຈ ບໍ່ກ້າເຂົ້າໄປໃນ .

ນາງຈັນທາເວົ້າວ່າ : " ຫ້າຊີວິດພວກເຮົາເລາະຢູ່ໃນປ່າ
ແຫ່ງນີ້ ແມ່ນພ້ອມທີ່ຈະປະເຊີນກັບຄວາມຕາຍ ທຸກເມື່ອທຸກຍາມ ,

ເປັນແນວໃດກໍເປັນກັນ, ມາພາລູກເຂົ້າໄປເບິ່ງເຫາະ ! "

ແລ້ວເມື່ອກ້າວຂາເຂົ້າໄປ ພວກນາງກໍພາກັນຕົກສະເງິດ້ວຍ
ຄວາມປະຫລາດໃຈ ເພາະທີ່ປາກປະຕູມີປ້າຍຂຽນບອກວ່າ : " ອັນ
ນີ້ແມ່ນຜາສາດທີ່ພະອິນເນລະມິດໄວ້ ທີ່ເປັນທານແກ່ເຊື້ອວົງກະສັດ
ທັງຫ້າພະອົງ " ພ້ອມທັງມີຊື່ທ້າວນ້ອຍທັງສາມຂຽນໄວ້ຢ່າງບັນຈົງ .

ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ຮູ້ມລູກເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ໃນຜາ
ສາດອັນວິຈິດພິດສະດານຫລັງນີ້ . ພວກນາງຍ່າງເລາະເບິ່ງທ້ອງນັ້ນ
ທ້ອງນີ້ ດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນ, ທ້ອງຫນຶ່ງມີເຄື່ອງກິນຫລາຍຊະນິດ
ກິກຈັດກຽມໄວ້ ແລະ ພວມສິ່ງກິນຊວນແຊບລອບມາເຂົ້າດັງ . ທ້ອງ
ຫນຶ່ງມີເຄື່ອງນຸ່ງ ເຮັດດ້ວຍແຜ່ນແພອັນຈົບງາມ ສີສັນສະດຸດຕາ ມີ
ຫລາຍຊຸດຫລາຍຂະໜາດສຳລັບທັງຫ້າຄົນ ທີ່ພວມສະພັດສະພອຍຢູ່
ດຽວນີ້ . ຢູ່ຕາມຝາມີຮູບສັດໃນລີລາຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ຊ້າງຢູ່ໃນທ່າມ້ວນ
ງວງ, ມີທັງຊ້າງນ້ອຍແນບຕິດຂ້າງແມ່ ໂດຍເອົາງວງຈ່ອງນົມແມ່
ໄວ້, ມ້າທ້າວຄະນອງມີຫມາກຫົ່ງແຂວນໄວ້ທີ່ຄື ຢູ່ໃນທ່າທະຍານໄປ
ຫນ້າ, ຄວາຍແມ່ນອນດົມລູກ, ບາງໂຕຢືນຢູ່ໂດຍມີລູກຢືນຕິດຂ້າງບໍ່
ຍອມຫ່າງ, ຮູບນົກນາໆຊະນິດເຊັ່ນ : ນົກຫົງ, ນົກເຫບ, ຫ່ານ,
ແຫລວ, ບາງຜ່ອງພວມຈອບກິນກຸ້ງກິນປາ, ບາງຜ່ອງບິນເວີນຢູ່
ກາງເວຫາ . ນອກນັ້ນຍັງມີເຄື່ອງຫລິ້ນອີກຈຳນວນຫນຶ່ງສຳລັບກຸ່ມານ
ທັງສາມເພື່ອຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນຈິດໃຈ .

ທັງຫ້າເຊື້ອວົງກະສັດ ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະຫນຸກສະຫນູນ ປາສະ
ຈາກຄວາມທຸກຮ້ອນໃດໆ ໃນຜາສາດກາງປ່າພົງໄພ . ວັນເວລາ
ຜ່ານໄປ , ສິນໄຊໃຫຍ່ຂຶ້ນ ພວມຮຽນປາກຮຽນເວົ້າ , ມີແວວສະ
ຫລາດຫລັກແຫລມ , ທ້າວເວົ້າອອກມາຢ່າງຄົນມີປັນຍາຮອບຮູ້ຫລາຍ
ສິ່ງຫລາຍແນວຈົນປ້າກັບແມ່ຊິນໍາບໍ່ຫັນ .

ແລ້ວວັນໜຶ່ງສິນໄຊກໍາລາມຂຶ້ນວ່າ : " ທະນູກັບດາບທີ່ມີມາ
ກັບລູກໃນມືເກີດນັ້ນເດຢູ່ໃສ? ຂໍແມ່ ແລະ ປ້າຢ່າຊອອ້ດອໍາລູກເນີ . "

ນາງລຸນເວົ້າອອບລູກວ່າ : " ລູກຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ ບໍ່
ຄວນກິດາບກິທະນູ , ກ້າໃຫ້ລູກໃຫຍ່ສາກ່ອນຈິ່ງຈັບບາຍເຄື່ອງເຫລົ່າ
ນັ້ນ ແມ່ມ້ຽນໄວ້ໃຫ້ລູກຢ່າງດີແລ້ວ , ບໍ່ມີໃຜເອົາໄປດອກ . "

ສິນໄຊ ອ້ອນວອນແມ່ ແລະ ປ້າໃຫ້ເອົາເຄື່ອງເຫລົ່ານັ້ນມາ
ໃຫ້ເບິ່ງເພາະຢາກສະແດງລິດເດດໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈັກຕາ . ທ້າວກ່າວ
ວ່າ : " ລູກຢາກລອງສາດຕະສິນ ໃຫ້ແມ່ ແລະ ປ້າເບິ່ງວ່າ ຜູ້
ນ້ອຍໆຄືຈັງລູກນີ້ ກໍມີລິດເດດເກັ່ງກ້າໃດເນີ , ເຫັນແລ້ວແມ່ ແລະ
ປ້າຈະຕ້ອງທະນົງໃຈ ແລະ ເຊົາເປັນທຸກເປັນຮ້ອນໃນໃຈ . "

ນາງລຸນບໍ່ຢາກຂີນໃຈລູກ , ແລ້ວຕໍ່ມາແມ່ ແລະ ປ້າກໍເຫັນດີ
ນໍາກັນມອບດາບ ແລະ ທະນູໃຫ້ສິນໄຊ , ທ້າວນ້ອຍເອົາດາບຂັດແອວ
ສ່ວນມີກິທະນູໄວ້ດ້ວຍທ່າທາງທະນົງອົງອາດ . ແມ່ກັບປ້າແຍງເບິ່ງ
ທ້າວດ້ວຍຄວາມປະເອີບໃຈ ທັງເອົາມືລູບຄໍາສິນໄຊດ້ວຍຄວາມຊົມ
ຊົມກະຫນອມແພງ .

ຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງປ່າໄມ້ດົງຫນາ ເຮັດໃຫ້ສິນໄຊ ຊິນເຄີຍກັບ
ທ່າມະຊາດຊຶ່ງມີທັງສິ່ງທີ່ເອື້ອອໍານວຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ ,
ອ້ອມຜາສາດນັ້ນເປັນປ່າດົງດິບ ຊຶ່ງທ່າທາຍໃຫ້ສິນໄຊຄິດຢາກຜະຈົນ
ໄພລອງເບິ່ງ , ດັ່ງນີ້ ວັນຫນຶ່ງສິນໄຊຈຶ່ງຈັບເອົາທະນູມາຍິງດ້ວຍ
ຄວາມຫ້າວຄະນອງ . ລູກສອນພຸ່ງຕັດອາກາດເກີດສຽງດັງສະນັ້ນຟ້າ
ສະເນືອນດິນ ແລ້ວເຜ່ນຜະຫຍອງຂຶ້ນສູ່ເວຫາ ທະລຸກ້ອນເມກ ລ່ວງ
ຂ້າມຟ້າໄປເຖິງແດນສິມພະລີ ທີ່ເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງພະຍາຄູດພ້ອມດ້ວຍ
ບໍລິວານນັບບໍ່ໄຊວ່ ພະຍາຄູດຕື່ນຕົກໃຈ ເຮັດອີເລີເປີເສີ , ແຕ່ເມື່ອ
ລູກສອນບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ ແກ່ຄູດທັງຫລາຍ ພະຍາຄູດຈຶ່ງຕັ້ງສະຕິ
ແລະ ສຳນຶກໄດ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນລູກສອນ ຂອງພະໂພທິຍານຜູ້ທີ່ໄດ້ລົງໄປ
ເກີດໃນໂລກມະນຸດ ເປັນຜູ້ສິ່ງມາບອກເຕືອນໃຫ້ຮູ້ , ຄູດທັງຫລາຍ
ສົມຄວນໄປຂາບໄຫວ້ ເພື່ອສະແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ . ແລ້ວພະຍາ
ຄູດກໍຄາບເອົາລູກສອນ ແລະ ອວານເອົາບໍລິວານຄູດທັງຫມົດບິນໄປ
ຍັງຈຸດທີ່ມາຂອງລູກສອນ . ພວກຄູດ ບິນເປັນແພ ຈົນມືດຟ້າ ມົວດິນ
ເບິ່ງຄືເມກດຳ ທີ່ເຄື່ອນໄຫວໄປຢ່າງບໍ່ມີຍາມສຸດຍາມສ້ອງ . ບໍ່ດົນ
ພວກຄູດກໍໄປຮອດ ສະຖານທີ່ຢູ່ຂອງສິນໄຊ ໂດຍເອົາສັງວານຄຳໄປ
ມອບໃຫ້ເປັນຂອງຂວັນ ທັງຂັນອາສາເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ . ສິນໄຊ
ສະແດງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຕໍ່ພະຍາຄູດ ທີ່ພາບໍລິວານມາຂາບໄຫວ້
ແລະ ເລົ່າເຫດການສູ່ພະຍາຄູດຟັງວ່າ ຕົນກັບນ້ອງຄືສັງທອງ ແລະ
ສີໂຫ ພ້ອມທັງແມ່ ແລະ ປ້າກືກບິດາໄລ່ຫນີ ຈາກເມືອງ ມາຢູ່ກາງ

Handwritten signature or mark in the bottom right corner of the painting.

ດົງກາງປ່າຢ່າງສະພັດສະພອບ , ມີແຕ່ຄວາມງຽບເຫງົາເສົ້າໂສກາ
ຈົ່ງຢາກໃຫ້ພະຍາຄຸດນໍາບໍລິວານ ມາຢູ່ເປັນເພື່ອນໃນຕອນກາງເວັນ
ເປັນປະຈໍາ . ເມື່ອຊາບຈຸດປະສົງດັ່ງນັ້ນ ພະຍາຄຸດກໍສັ່ງໃຫ້ບໍລິວານ
ອັນມີເຫລົ່າປັກສີຫລາຍຊະນິດ ຈັດມະໂຫລະສິບຄົບງັນຂຶ້ນຢ່າງມ່ວນ
ແມ້ງ . ນົກກໍລະວິກ ສິ່ງສຽງຮ້ອງດັງກ້ອງໄພ ສຽງມ່ວນກວ່າສຽງ
ດົນຕີໃດໆ , ພວກນາງກິນນະລິຢຽດແຂນຟ້ອນເປັນຈັງຫວະ ພ້ອມກັນ
ງາມຫນ້າສະອອນ , ິຜເຫັນແລ້ວກໍຫາຍທຸກຫາຍໂສກ .

ພໍຮອດຍາມຄໍາມາ ພວກຄຸດກໍພາກັນລາກັບຄືນສູ່ແດນສິມພະລິ
ອັນເປັນປາໄມ້ງົວຂຽວອຸ່ມທຸ່ມຕະຫລອດປີ . ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ສິນໄຊກໍເອົາ
ທະນູມາຍິງອີກ , ບັດນີ້ລູກສອນໄປຕົກທີ່ເມືອງນາກ . ມະຫາສະຫມຸດ
ເກີດປັນປ່ວນເປັນຟອງຍວກຍູ້ ກະທົບກະເທືອນໄປທົ່ວຊາວນາກທັງ
ຫມົດ . ພະຍານາກເກີດສະທ້ານຢ້ານກົວ ເພາະລູກສອນຕົກລົງໃນ
ຜາສາດຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາ . ພະຍານາກ ຄິດສະເດືອນທັນທີດັ່ງດຽວກັບ
ພະຍາຄຸດ ຄືຮີບຄາບເອົາລູກສອນແລ້ວອວານເອົາບໍລິວານນາກທັງ
ຫມົດເຫາະເຫັນ ໄປຍັງຜາສາດທີ່ພະອິນເນລະມິດຂຶ້ນໄວ້ ໃຫ້ທ້າວ
ສິນໄຊຢູ່ກາງປ່າ ບໍ່ດົນຊາວນາກນັບເປັນລ້ານກໍມາຮອດມາເກິ່ງ .

ພະຍານາກກ່າວວ່າ : " ທັນທີທີ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຂ່າວວ່າ ພະອົງ
ມາເກີດໃນໂລກມະນຸດ ຂ້ານ້ອຍກໍຮີບຈັດ ບໍລິວານມາຂາບໄຫວ້ .
ຊາວນາກຂໍອາສາເຮັດທຸກຢ່າງຕາມຄວາມປະສົງຂອງພະອົງ . "

ສິນໄຊເລົ່າສູ່ ພະຍານາກຟັງ ເກິ່ງ ເລື່ອງທີ່ບິດາໄປຟັງຄໍາສັບ
ສໍ່ຈາກຜູ້ບໍ່ຫວັງດີ ແລ້ວຂັບໄລ່ມະເຫສີທັງສອງ ພ້ອມດ້ວຍລູກທັງສາມ
ອອກຈາກເມືອງ ເບັ້ງຈານ , ຊີວິດຢູ່ປ່າເປັນໄປຢ່າງສະພັດສະພອຍ
ຫງອຍເຫງົາ ຈຶ່ງຢາກໃຫ້ພະຍານາກມາຢູ່ເປັນເພື່ອນ ເພື່ອສ້າງບັນ
ຍາກາດສິດຊົມຕົນຕາຍາມກາງຄືນ .

ດັ່ງນີ້ ການເສບລະບົດຂັບຮ້ອງຈາກຊາວເມືອງນາກ ກໍດັ່ງ
ລະງົມພິດພິນຕະຫລອດຄືນຢູ່ປ່າແຫ່ງນີ້ ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນເຄີຍງຽບເຫງົາ
ບໍ່ຮຽວພອຍ . ພວກນາກບ່າວສາວທັງຫລາຍ ແປງເພດເປັນມະນຸດ
ພາກັນໃສ່ສາຍບ່ຽງບ້າຍທີ່ປະດັບດ້ວຍເມັດແກ້ວ ເຫລື້ອມຍິບຍັບ ແລ້ວ
ກໍພ້ອນປິ່ນໄປປິ່ນມາ ເປັນເຫລື້ອງຫລ້າງ . ແສງເຫລື້ອມຈາກເມັດ
ແກ້ວຮຸ່ງມາບແມບໄປທົ່ວປ່າ ເປັນທີ່ຕົນຕາຕົນໃຈເມື່ອຍາມໄດ້ເຫັນ .
ມະໂຫລະສິບຄົບງັນ ດໍາເນີນໄປຈົນອະລຸນເບີກຟ້າ , ພະຍານາກຈຶ່ງ
ອໍາລາຈາກໄປໂດຍມອບແກ້ວວິເສດ ແລະ ສາຍສັງວານຄໍາໃຫ້ແກ່
ສິນໄຊໄວ້ເປັນ ເຄື່ອງຄໍາຂອງຄູນ .

ຄູດ ແລະ ນາກຜັດປ່ຽນກັນມາເຝົ້າຮັກສາເຊື້ອວົງກະສັດທັງ
ຫ້າຢູ່ເປັນປະຈໍາຢ່າງສະເຫມີຕົນສະເຫມີປາຍ . ຄືນ ແລະ ວັນຜ່ານ
ໄປດ້ວຍຄວາມມ່ວນແມ້ງອອນຊອນໃຈ , ຫ້າວທັງສາມພາກັນຈະເລີນ
ໄວເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໂດຍບໍ່ມີໂພຍໄພໃດໆ . ສິນໄຊມີລິດເດດເກັ່ງກ້າພໍ
ປານພະອິນ , ສັງທອງຜູ້ເກີດຮ່ວມທ້ອງແມ່ດຽວກັນ ມີຕົນຕົວຂາວ

ກ້ຽງປານແກ້ວຜະລິກ ສາມາດດູດມ້າງພູດອຍໃຫ້ມຸ່ນທະລາຍ , ສ່ວນ
ສີໂຫມ້ງາຂາວກ້ຽງກົມງາມ ສາມາດສຽບແທງ ແລະ ງັດຫິນຜາໃຫ້
ແຕກມ້າງພັງທະລາຍເປັນຜຸ່ນ . ນັບແຕ່ວັນທີ່ໄດ້ພັດພາກຈາກເມືອງ
ມາຢູ່ປ່າຍ້ອນກີບິດາຂັບໄລ່ ຈົນຮອດດຽວນີ້ ກໍໄດ້ເຈັດປີພໍດີ , ມັນ
ເປັນເວລາເຈັດປີແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ ໂດຍຕັດຂາດຈາກໂລກມະນຸດ
ຫລື ໂລກແຫ່ງເມືອງເບິ່ງຈານ .

ທ້າວທັງຫົກ

ຢູ່ເມືອງເບິ່ງຈານ ລູກຊາຍທີ່ເກີດຈາກນາງທັງຫົກ ກໍໃຫຍ່
ກ້າຫນ້າບານ ແລະ ມີສຽງເລົ່າລືກັນວ່າ ເປັນພວກຜູ້ມີບຸນມາເກີດ .
ພວກທ້າວຮຽນຮູ້ຮິດຄອງປະເພນີໃນລາຊະວັງ ແລະ ມີຄວາມສະ
ຫລາດຫລັກແຫລມໃນການເວົ້າຈາ ແຕ່ກໍມີຫາງສຽງວ່າ ທັງຫົກສະ
ຫລາດໃນດ້ານຫລົບລິ້ນປິ່ນຄວາມ ຄືປາກເວົ້າແນວຫນຶ່ງແຕ່ຕົວຈິງ
ເຮັດແນວຫນຶ່ງ . ແນວໃດກໍຕາມ ພະຍາກຸສະລາດກໍຮັກແພງລູກຊາຍ
ປານແກ້ວຕາ ແລະ ກິວ່າເປັນບຸນຂອງພະອົງທີ່ໄດ້ລູກຊາຍສົມຄວາມ

ປາກຸຂຫນາ. ເປົ້າຫມາຍອັນບໍ່ປ່ຽນແປງທີ່ພະອົງຕັ້ງໄວ້ ຈັກຈະເປັນ
ຄວາມຈິງເຂົ້າໄປເລື້ອຍໆ ມັນຄືພະອົງຈະມອບຫນ້າທີ່ໃຫ້ລູກຊາຍທັງ
ຫົກໄປປາບຍັກ ແລ້ວນຳເອົາອາສຸມຸນທາກັບຄືນມາ. ກ້າຫນ້າທີ່ນີ້ບໍ່
ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດລຸລ່ວງໄປ ຄວາມແຄ້ນເລິກໆ ຈະຍັງ
ຄົງເຮັດໃຫ້ດວງຈິດຂອງພະອົງບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບໄດ້.

ແລ້ວວັນຫນຶ່ງ ພະຍາກຸສະລາດກໍເອີ້ນລູກຊາຍທັງຫົກມາພົບ
ແລ້ວບອກຈຸດປະສົງໃຫ້ລູກທຸກຄົນຮູ້.

ພະອົງວ່າ: " ເມື່ອປາບຍັກລົງໄດ້ ແລະ ເອົາອາຄືນມາ
ແລ້ວພໍ່ຈະມອບເມືອງເບັ້ງຈານໃຫ້ລູກນັ້ນຄອງ. ຜູ້ໃດຊື່ຂັນອາສາ
ລ້າງແຄ້ນແທນພໍ່ ກໍໃຫ້ກຽມຕົວກຽມໃຈ, ຕ້ອງອົດທົນເຂັ້ມແຂງ,
ມີໃຈກ້າຫານ ແລະ ບໍ່ງົ່ງຮຸ່ງຕໍ່ສິ່ງໃດໆ. "

ທ້າວທັງຫົກຕອບຮັບພ້ອມກັນເພື່ອບຽວວ່າ:

" ພວກລູກຂໍຂັນອາສາໄປປາບຍັກມານໃຫ້ໄດ້ ເຖິງວ່າວຽກ
ງານຈະຫຍຸ້ງຍາກກັນດ້ານປານໃດກໍຕາມ. ແຕ່ວ່າ ພວກລູກນີ້ຍັງບໍ່ມີ
ວິຊາອາຄືນໃດໆ, ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງຂໍໄປຊອກຮຽນຮູ້ຝຶກຝົນຕົນເອງໃຫ້ເກັ່ງ
ກ້າ, ມີຄວາມສາມາດໃນເລື່ອງສາດຕະສິນສາກ່ອນ "

ພະຍາກຸສະລາດເຫັນດີຕາມຄວາມປະສົງຂອງພວກລູກ ທີ່ຈະ
ໄປຮຽນຮູ້ວິຊາໃຫ້ມີລິດເດດ ຫມາຍຄວາມວ່າ ທ້າວທັງຫົກຈະຕ້ອງ
ເຂົ້າປ່າໄປຫາພະລິສີ ຜູ້ມີລິດເດດທີ່ຈຳສິນຢູ່ກາງປ່າ ແລະ ຈະຕ້ອງ
ໃຊ້ເວລາດົນສົມຄວນ, ມັນເປັນເລື່ອງຈຳເປັນທີ່ລູກຊາຍຂອງພະຍາ

ຫລື ກະສັດຈະຕ້ອງ ເກັ່ງກັກໃນດ້ານສາດຕະສິນ ທັງນີ້ ເພື່ອປົກປ້ອງ
ບ້ານເມືອງ ແລະ ປາບປາມພວກຍັກມານທີ່ຈະມາຮາວິຕິບຸ້ນ ໂດຍ
ສະເພາະໃນການສູ້ກັບຍັກກຸມພັນແລ້ວ ຈະຕ້ອງມີລິດເດດເກັ່ງກັກ
ເປັນຍອດຄົນຈິ່ງຈະສູ້ໄຫວ . ພະອົງແນມເບິ່ງຫນ້າລູກຊາຍທັງຫົກ
ດ້ວຍຄວາມປະເອີບໃຈ ແລ້ວກໍມອບຄໍາໃຫ້ພວກລູກຈໍານວນເທົ່າໆກັນ
ເພື່ອໄວ້ແຮກົງ . ແລ້ວທ້າວທັງຫົກກໍຂາບລາພໍລົງຈາກລາຊະວັງ ໄປ .

ພະຍາກຸສະລາດເຊື່ອຫມັ້ນວ່າ ໃນບໍ່ດົນນີ້ ສັດຕູຄູ່ອາຄາດຈະ
ຕ້ອງດັບດິນປະລາໄຊຢ່າງສົມນໍ້າຫນ້າ .

ທ້າວທັງຫົກຈັດແຈງແຕ່ງ ເຄື່ອງຂອງສໍາລັບເດີນທາງ ໄກແລະ
ພາຍຫລັງສັ່ງລາແມ່ທັງຫົກແລ້ວ ພວກທ້າວກໍອອກເດີນທາງ ມຸ່ງຫນ້າ
ສູ່ສາຍພູທີ່ຫັບກັນ ເປັນລັ່ນຢູ່ສຸດຂອບຟ້າ ທ່າມກາງຄວັນຫມອກຈາງໆ .
ນະຈຸດຫນຶ່ງ ໄກໆພຸ້ນ ລີກັນວ່າພະລິສີ ຜູ້ມີມົນຄາກາເຂັດຢໍາ ດໍາລົງ
ຕົວຢູ່ຢ່າງສັນໂດດທ່າມກາງທ່າມະຊາດອັນສະຫງົບ .

ຫົກອ້າຍນ້ອງຂຶ້ນພູສູງ ເລາະລຽບເຫວຊັນ ຫລຽວລົງລຸ່ມ
ເຫັນນໍ້າຕົກໂຕນຶ່ງຕາດຫິນ ດັ່ງອິງຄະນິ່ງ , ອາຍນໍ້າເປັນຄວັນ
ຂາວໆລອຍກົວປົກກຸມປາຍໄມ້ສີຂຽວອຸ່ມທຸ່ມ . ພວກລຶງ ພວກຄ່າງ
ແລະ ທະນີ ພາກັນເຕັ້ນໂຕນໂຍນໂຕໄປຕາມງ່າໄມ້ ແລະ ເຄືອ
ເຂົາ . ແມງພູ ແມງກະເບື້ອບິນສວ່ານສິນຕອມດອກໄມ້ ອັນມີດອກ
ເຜິ້ງ , ດອກກຽວລົມ , ດອກສ້ຽວ ທີ່ພວມບານເຮືອງເຮືອຢູ່ຫົວປ່າ

Vertical text on the left side of the page, likely bleed-through from the reverse side. The text is faint and difficult to read, but appears to be in a non-Latin script.

ດົງ . ພວກທ້າວເດີນທາງເລາະປ່າໄດ້ສາມເດືອນປາຍ , ໄດ້ຜ່ານ
ຜາດ້າວ ຜາດໍາ ຜາດ່າງ ແລະ ຜາກະໄດ ແລ້ວກໍເລີຍຫລົງທາງ .
ທັງຫົກວົນວຽນຢູ່ໃນດົງທີ່ມີສັດປ່າເຊັ່ນ ຊ້າງ ກະທິງ ຫມີ ເຫມືອຍ
ແຮດ ແລະ ອື່ນໆ . . . ໄດ້ຍິນສຽງສັດຮ້ອງແລ້ວ ກໍພາກັນຢ້ານສັ່ນ
ເຊັ່ນ ຮີບກ້າວຍ່າງໄປໄວໆ ເພື່ອໃຫ້ຫວິດຈາກດົງສັດຮ້າຍ , ທັງຫົກ
ຍ່າງໄປຫນ້າເລື້ອຍໆ ຄິດວ່າໄປໂກຫລາຍໂຍດ ແຕ່ແລ້ວຊື່າພັດກ້ຽວ
ຄືນມາບ່ອນເກົ່າ . ເທິງຟ້າເມກດໍາກໍປົກຄຸມໄປທົ່ວທຸກທິດ ເຮັດໃຫ້
ທ້າວທັງຫົກອຸກອັ່ງຄັ້ງແຄ້ນ ຈົນປັນຍາ ເພາະຕັ້ງແຕ່ເກີດມາຍັງບໍ່
ເຄີຍລຳບາກກາກກໍາຢ່າງແສນສາຫັດປານນີ້ຈັກເທື່ອ , ແລ້ວພວກ
ທ້າວ ກໍພາກັນໄຫວ້ວອນຫາສິ່ງສັກສິດທີ່ຢູ່ຕາມພູຜາປ່າໄມ້ ໃຫ້ມາ
ຊ່ອຍຊີ້ທາງເພື່ອໄປກືກປ່ອງລ່ອງກືກແລວ . ປາກົດວ່າ ໃນເວລາຕໍ່
ມາ ເມກດໍາໄດ້ມະຫັບມະຫາຍໄປ , ຫົນທາງແຈ້ງສະຫວ່າງເປັນ
ແລວໄປຢ່າງຫນ້າອັດສະຈັນ , ພວກທ້າວພາກັນໄຕ່ຕາມທາງນັ້ນໄປ
ຈົນໄປຮອດບໍລິເວນອັນເປັນທີ່ຢູ່ຂອງສິນໄຊ .

ທ້າວທັງຫົກ ໄປພໍ່ສິນ ໄຊ

ພະຍາຍາມດ້ວຍບໍລິວານ ທີ່ເຝົ້າຮັກສາອານາບໍລິເວນອັນ
ກວ້າງໃຫຍ່ອ້ອມແອ້ມຜາສາດ ໄດ້ຍິນສຽງຄົນຕ່າງກໍ່ນ ຈຶ່ງບິນໄປບອກ
ສິນ ໄຊ . ເມື່ອຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ສິນ ໄຊກໍ່ພ້າວໄປຍັງສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວທັນທີ
ໂລດ . ທ້າວສິ່ງສຽງເອີ້ນໄປໃສ່ດັ່ງໆ ຈົນຫົກອ້າຍນ້ອງຕົກໃຈດ້ວຍ
ຄວາມຢ້ານກົວ ແລ້ວກໍ່ພາກັນປົບແລ່ນເຕັ້ນໂຕນລົງໄປລີ້ຢູ່ກ້ອງເງິບ
ຫົນທີ່ລຸ່ມເຫວ .

" ແມ່ນໃຜຫັ້ນ ? " ສິນ ໄຊເອີ້ນໄປໃສ່ອີກ .

ທ້າວທັງຫົກພັງຄັກໆແລ້ວ ຮູ້ວ່າແມ່ນສຽງຄົນ ບໍ່ແມ່ນສຽງຜີ
ສາງນາງໄມ້ໃດໆ ຈຶ່ງພາກັນປິ່ນຂຶ້ນມາປາກເຫວ ແລ້ວກໍ່ເຫັນສິນ ໄຊ
ຜູ້ມີຜິວພັນຜ່ອງໃສ ຍິນຢູ່ດ້ວຍທ່າທາງສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ . ທ້າວທັງຫົກ
ດີໃຈທີ່ພາຍຫລັງຫລົງທາງຢູ່ກາງປ່າ , ມາບັດນີ້ໄດ້ມາເກິ່ງບ່ອນມີຜູ້
ຄົນ ຈຶ່ງພາກັນເຂົ້າໄປຂາບໄຫວ້ ຂໍມອບກາຍກະຫວາຍຕົວຕໍ່ສິນ ໄຊ .
ແຕ່ດ້ວຍສັນຊາດຍານຢ້ານກົວອັນຕະລາຍ ທ້າວທັງຫົກກໍ່ມີອາການສັ່ນ
ເຊັນຈົນຫນ້າຕາຫລ່າເຫລືອງຄືປູຈີ່ ທີ່ເຫັນພວກຄູດຈໍານວນຫລວງ

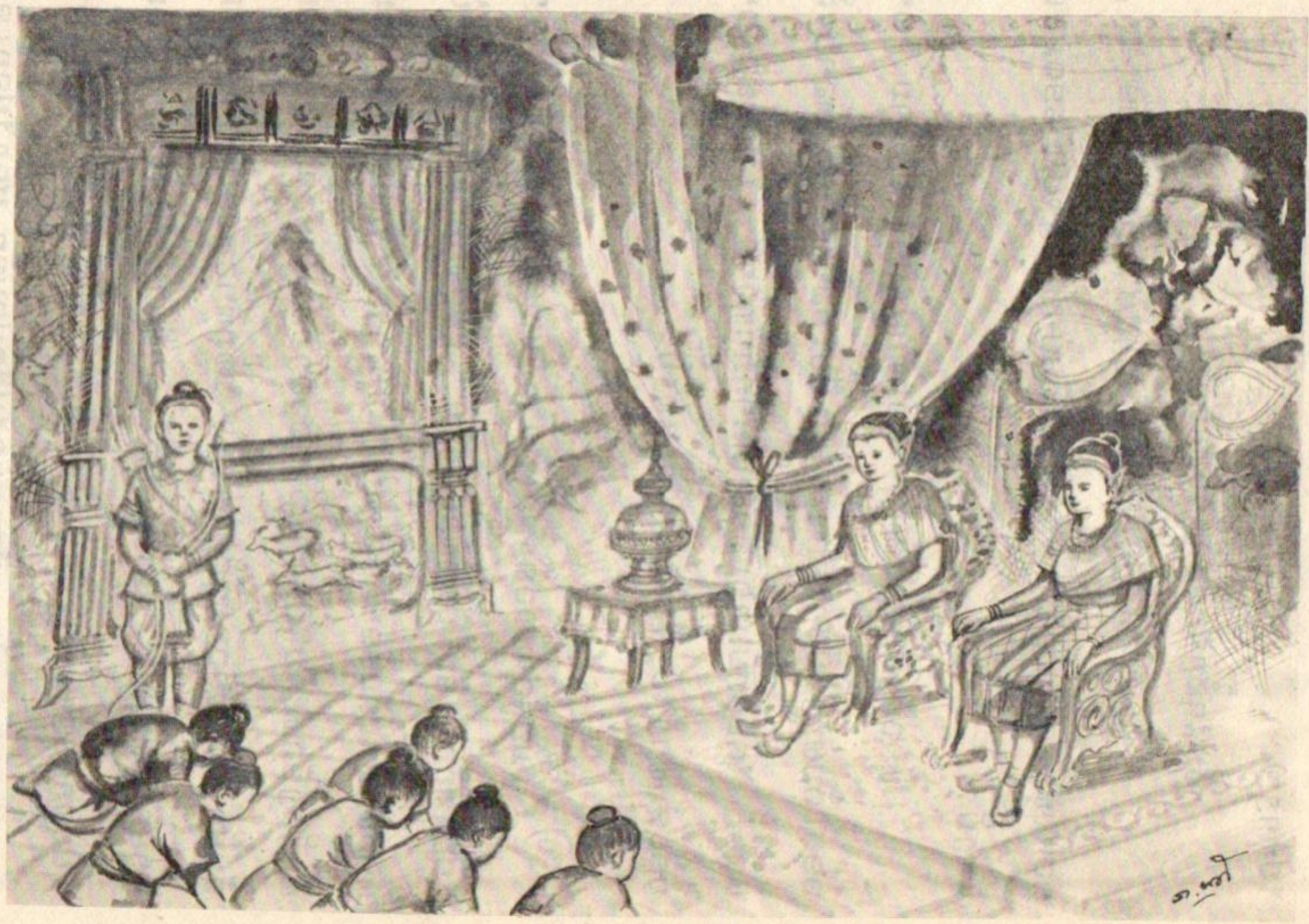
ຫລາຍ ເຕັມໄປທົ່ວບໍລິເວນ . ສິນໄຊເຫັນອາການດັ່ງນັ້ນກໍມີໃຈອິດູກູ
ແລ້ວກໍບອກໃຫ້ພະຍາຍຸດພ້ອມດ້ວຍບໍລິເວນ ແລະ ສັດອື່ນໆ ຫລືກຫນີ
ໄປຫ່າງໆ .

ສິນໄຊສຶກາມພວກທ້າວທັງຫົກວ່າ :

" ພວກເຈົ້າເປັນເຊື້ອແນວຂອງໃຜ , ມາແຕ່ເມືອງໃດ , ມີ
ຄວາມທຸກຮ້ອນແນວໃດ ຈົ່ງພາກັນຫນີນຳຜ່າດົງຈົນມາຮອດມາເກິ່ງ
ແຫ່ງນີ້ . "

ທ້າວທັງຫົກຕອບວ່າ ພວກຕົນຢູ່ເມືອງເບັ້ງຈານ , ພາກັນ
ອອກເດີນທາງດ້ານຜ່າດົງມານັບເປັນເວລາຫລາຍວັນຫລາຍເດືອນ
ແລ້ວ , ໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກກາກກຳຫລາຍ ເພາະຫລົງທາງ ,
ບໍ່ຮູ້ຮ່ອມທາງໄປ ຈົ່ງຕົກມາເກິ່ງແຫ່ງນີ້ .

ເມື່ອຮູ້ວ່າທ້າວທັງຫົກເປັນໃຜ ມາແຕ່ໃສແລ້ວ ສິນໄຊຈົ່ງພາ
ໄປຍັງຫໍຄຳ ອັນເປັນທີ່ພັກຂອງຕົນ ເພື່ອພົບກັບແມ່ ແລະ ປ້າ .
ທ້າວທັງຫົກເຫັນຫໍຄຳ ຫລື ຜາສາດຢູ່ກາງປ່າ ກໍພາກັນຕົ້ນຕາຕົ້ນໃຈ
ທັງງິດງິອັດສະຈັນໃນຄວາມວິຈິດສວຍງາມ ປານວ່າຢູ່ເມືອງສະຫວັນ
ຊັ້ນພ້າ . ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຈົ່ງຈຽມ ພວກທ້າວຫມອບໆຄານໆ ແລະ
ຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າແມ່ ແລະ ປ້າ ຂອງສິນໄຊ ທັງເລົ່າວ່າ ພວກຕົນ
ເປັນລູກຂອງພະຍາເມືອງເບັ້ງຈານ ໄດ້ພາກັນເດີນທາງເຂົ້າປ່າ
ຫາຮຽນສາດຕະສິນ ເພື່ອຈະນຳໄປໃຊ້ປາບຍັກ ຜູ້ຊົ່ງໄປລັກເອົາອາ
ສຸມຸນທາຫນີໄປ ແຕ່ຫລາຍປີມາແລ້ວ . ທີ່ຕ້ອງເຂົ້າປ່າ ແລະ ມາຕົກ

ပုံစံတို့ကို ကြည့်ရှုရုံနှင့်ပင် အနုပညာကို ဖော်ပြနိုင်သည်။
 ဤပုံပြင်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတို့၏
 နေထိုင်မှုပုံစံကို ဖော်ပြထားသည်။

၁၉၂၅

ເຂດນີ້ ກໍແມ່ນປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພະຍາຜູ້ເປັນພໍ່ .

" ນັບເປັນບຸນແທ້ໆ ທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຫລົງທາງແລ້ວ ມີເຫວຍ
ດາຊີບອກທິດທາງຈົນໄດ້ມາຮອດມາເກິ່ງແຫ່ງນີ້ . " ພວກທ້າວກ່າວ
ກຸຍແຫລງຄວາມ .

ເມື່ອຮູ້ວ່າ ທ້າວທັງຫົກບໍ່ແມ່ນຜູ້ອື່ນໄກ ແຕ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍອັນ
ດຽວກັນ ນາງຈັນທາ ແລະ ນາງລຸນ ຈຶ່ງບອກຄວາມຈິງວ່າ ພວກ
ຕົນບໍ່ແມ່ນຊາວພູດອຍ ຫລື ໄທອື່ນໄທໄກແຕ່ຢ່າງໃດ , ຫາກແຕ່ແມ່ນ
ມະເຫສີຂອງພະຍາກຸສະລາດແຫ່ງເມືອງເປັງຈານ ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງ
ທ້າວທັງຫົກນີ້ເອງ . ແຕ່ເມື່ອງຈາກວ່າ ພະຍາມີຈິດໃຈບໍ່ທ່ຽງທໍາ
ເຫັນຜິດເປັນກິກ ຈຶ່ງມີຄໍາສັ່ງໃຫ້ໄລ່ທ້າຊີວິດ ຄືທັງເມຍ ແລະ ລູກ
ຂອງຕົນເອງຫນີອອກຈາກເມືອງເປັງຈານ . ລູກເມຍຕ້ອງລໍາບາກ
ກາກກໍາ ນອນກາງດິນ ກິນບໍ່ອົມບໍ່ເຕັມ , ແຕ່ຍ້ອນບຸນສົມພານ
ຂອງລູກນ້ອຍທັງສາມນີ້ ພະອິນແນມລົງມາເຫັນສະພາບອັດຕະຄັດ
ແສນສາຫັດ ຈຶ່ງເນລະມິດຜາສາດຂຶ້ນໃຫ້ຫນຶ່ງຫລັງ ຢູ່ທ່າມກາງປ່າ
ດົງພົງໄພແຫ່ງນີ້ . ສ່ວນຫມູ່ເພື່ອນທີ່ມາຫລິ້ນນໍ້າ ຫລື ມາເຝົ້າຮັກສາ
ກໍມີແຕ່ຫມູ່ສັດເຊັ່ນ ຄູດ ນາກ ເສືອ ສິງ ຊ້າງ ແຮດ ເປັນຕົ້ນ .

ທ້າວທັງຫົກເຫັນວ່າ ສິນໄຊມີລິດເດດ ສາມາດບັນຊາໃຫ້ສັດ
ຕ່າງໆມາເປັນບໍລິວານໄດ້ ຈຶ່ງພາກັນກົມລົງຂາບໄຫວ້ຫລາຍເທື່ອ

ຫລາຍທີ່ ແລະ ຂໍຮຽນຮູ້ສາດຕະສິນນໍາ ໂດຍຂໍເອົາຄໍາເປັນຄໍາຕັ້ງ
ຄາຍ ຫລືເວົ້າໃຫ້ແປນໆ ແມ່ນເອົາຄໍາເປັນຄໍາຈ້າງຮຽນວິຊາອາ
ຄົມ .

ແຕ່ສິນໄຊກ່າວວ່າ : " ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເວດມົນ ເພື່ອເສກເປົ່າ
ຫຍັງດອກ . ການທີ່ພວກສັດອັນມີ ນາກ , ຄູດ ມາເຝົ້າຮັກສາຢູ່ບ່ອນ
ນີ້ ກໍແມ່ນລູກສອນໄປໄລ່ຕ້ອນເອົາມາຕ່າງຫາກ . ຂ້ອຍເອງພຽງແຕ່
ຍິ່ງລູກສອນອອກໄປຊຶ່ງ . "

ທ້າວທັງຫົກບໍ່ລົດລະຄວາມພະຍາຍາມ ຍັງນິບນາບໄຫວ້ວອນ
ຕໍ່ຈົນນັບຄັ້ງບໍ່ກ່ວນ ເພື່ອໃຫ້ສິນໄຊສອນວິຊາອາຄົມໃຫ້ ຕາມຈຸດປະ
ສົງເດີມ ທີ່ຕັ້ງເອົາໄວ້ກ່ອນຈາກເມືອງມາ .

ພວກທ້າວເວົ້າອອຍ , ເວົ້າຍົວະເຍົາສິນໄຊດ້ວຍການກະ
ແຫລງແປງລິ້ນວ່າ :

" ພະຍາພິຈິມຫາມໍລະພັນເທື່ອ , ເພິ່ນຮູ້ສຶກກິນແຫນໆທີ່ໄດ້
ໄລ່ຫ້າຊິວິດພວກເຈົ້າຫນີຈາກເມືອງ . ທັງເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າເສຍຊີ
ວິດແຕ່ດົນແລ້ວ ເພິ່ນຈິມທຸກວ່າ ທີ່ຊາຕາກໍາເປັນໄປດັ່ງນີ້ກໍຍ້ອນ
ເວນກໍາທີ່ທໍາໄວ້ແຕ່ປາງກ່ອນ . ບັດນີ້ພວກເຮົາໄດ້ມາເຫັນກັບຕາ
ຈໍາເປັນຕ້ອງເອົາເລື່ອງນີ້ໄປບອກເລົ່າສູ່ເພິ່ນຟັງ . ແນວໃດເພິ່ນກໍ
ຕ້ອງໃຫ້ເສນາອາມາດມາເຊີນເອົາພວກນ້ອງກັບຄືນເມືອເມືອງຢ່າງ
ແນ່ນອນ . "

ສິນໄຊ ເວົ້າວ່າ :

" ຂ້ອຍບໍ່ຂີ້ນຄວາມດອກ ກ້າພະຍາພໍຢາກໃຫ້ກັບຄືນເມືອງ . ຈິ່ງບອກເພິ່ນວ່າ ດຽວນີ້ພວກຂ້ອຍທັງຫ້າຢູ່ສຸກສະບາຍດີ , ມີແຕ່ຕອນເຂົ້າປ່າທໍາອິດນັ້ນ ສຸດແສນລໍາບາກກາກກໍາ ເພາະສາມອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍຍັງເປັນເດັກແດງຢູ່ . ດຽວນີ້ພວກເຮົາໃຫຍ່ກ້າຫນ້າບານ ແລະ ກຸ້ມຕົນເອງໄດ້ຫມົດທຸກຢ່າງ . "

ຝ່າຍທ້າວທັງຫົກເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

" ພວກເຮົານີ້ຢ້ານແຕ່ພະຍາພໍບໍ່ເຊື່ອ . ເພື່ອຢັ້ງຢືນວ່າພວກນ້ອງຍັງຢູ່ໃນດົງໃນປ່າ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະກັບຕໍາວັດຄືນເມືອງ ຢາກໃຫ້ນ້ອງບອກໃຫ້ສັດທັງຫລາຍ ຫລັງເຂົ້າໄປໃນເມືອງເບັ້ງຈານ ເພື່ອເປັນສິ່ງສະແດງວ່າ ສິນໄຊຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ສາມາດບັນຊາສັບພະສັດທັງຫລາຍ ໃຫ້ເຮັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງຕົນໄດ້ທຸກຢ່າງ . "

ພວກທ້າວເວົ້າຫລາຍສິ່ງຫລາຍແນວ ແລ້ວກໍເອົາຄໍາທີ່ພະຍາພໍເອົາໃຫ້ມານັ້ນ ມອບໃຫ້ສິນໄຊທັງຫມົດ .

ແຜນການອັນເຕັມໄປດ້ວຍເຈຕະນາບໍ່ດີ ຂອງທ້າວທັງຫົກດໍາເນີນໄປໄດ້ຂຶ້ນຫນຶ່ງແລ້ວ . ສິນໄຊບໍ່ຄາດຄິດວ່າ ພວກເຂົາຈະມີຈິດໃຈໂລບລ້ຽວ ຈິ່ງເຫັນດີຕາມທີ່ທ້າວທັງຫົກຂໍຮ້ອງ ແລະ ໄດ້ກໍານົດວັນທີ່ຈະບອກໃຫ້ສັດທັງຫລາຍຫລັງໄຫລເຂົ້າໄປຍັງເມືອງເບັ້ງຈານ .

ເມື່ອເຫັນດີເຫັນພ້ອມນໍາກັນແລ້ວ ທ້າວທັງຫົກກໍຟ້າວພາກັນ
ຕໍ່າວຄືນເມືອງເບິ່ງຈານ ໂດຍໄປທັງເວັນທັງຄືນ, ຂ້າມຫ້ວຍຂ້າມ
ເຫວ, ຜ່ານປ່າຊ້າງດົງເສືອ ດັ້ນດູ່ງໄປ ເພື່ອໃຫ້ຮອດໄວເທົ່າໃດ
ຍິ່ງດີ ເພາະຈະໄດ້ອວດອ້າງພະຍາພໍ່ວ່າ ພວກຕົນໄດ້ສໍາເລັດການ
ຮຽນຮູ້ສາດຕະສິນ ຈົນມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ເປັນທີ່ເກງຂາມຂອງຄົນ
ແລະ ສັດໃນທົ່ວແຜ່ນດິນ.

ຂະນະເດີນທາງໄປ ພວກທ້າວກໍລົມກັນວ່າ : " ພວກເຮົາ
ຕ້ອງຕົວະພະຍາພໍ່ວ່າ ພວກເຮົາມີລິດເດດສາມາດສິ່ງໃຫ້ສັບພະສັດ
ທັງຫລາຍ ລວມທັງສັດທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ສັດທີ່ມີພິດຮ້າຍແຮງເຮັດ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຕາມການບັນຊາຂອງພວກເຮົາ. ແລ້ວຄົນທັງຫລາຍກໍ
ຈະຍິ່າເກງນັບກໍພວກເຮົາພາກັນມານ້ອມກາຍກະຫວາຍຊີວິດ... "

ສູກບໍ່ສັດຊີ

ພວກທ້າວທັງຫົກກໍບຄືນມາຮອດປະຕູເມືອງ ໃນຍາມຄໍ່າຄືນ.
ທະຫານຍາມຮັກສາປະຕູໄຕ້ໄຟເຍືອງທາງໃຫ້ ແລະ ພາກັນແຫນແຫ່
ເປັນຂະບວນເຂົ້າໄປຍັງຜາສາດຂອງມະເຫສີທັງຫົກ ຊຶ່ງຄອງຄອບ

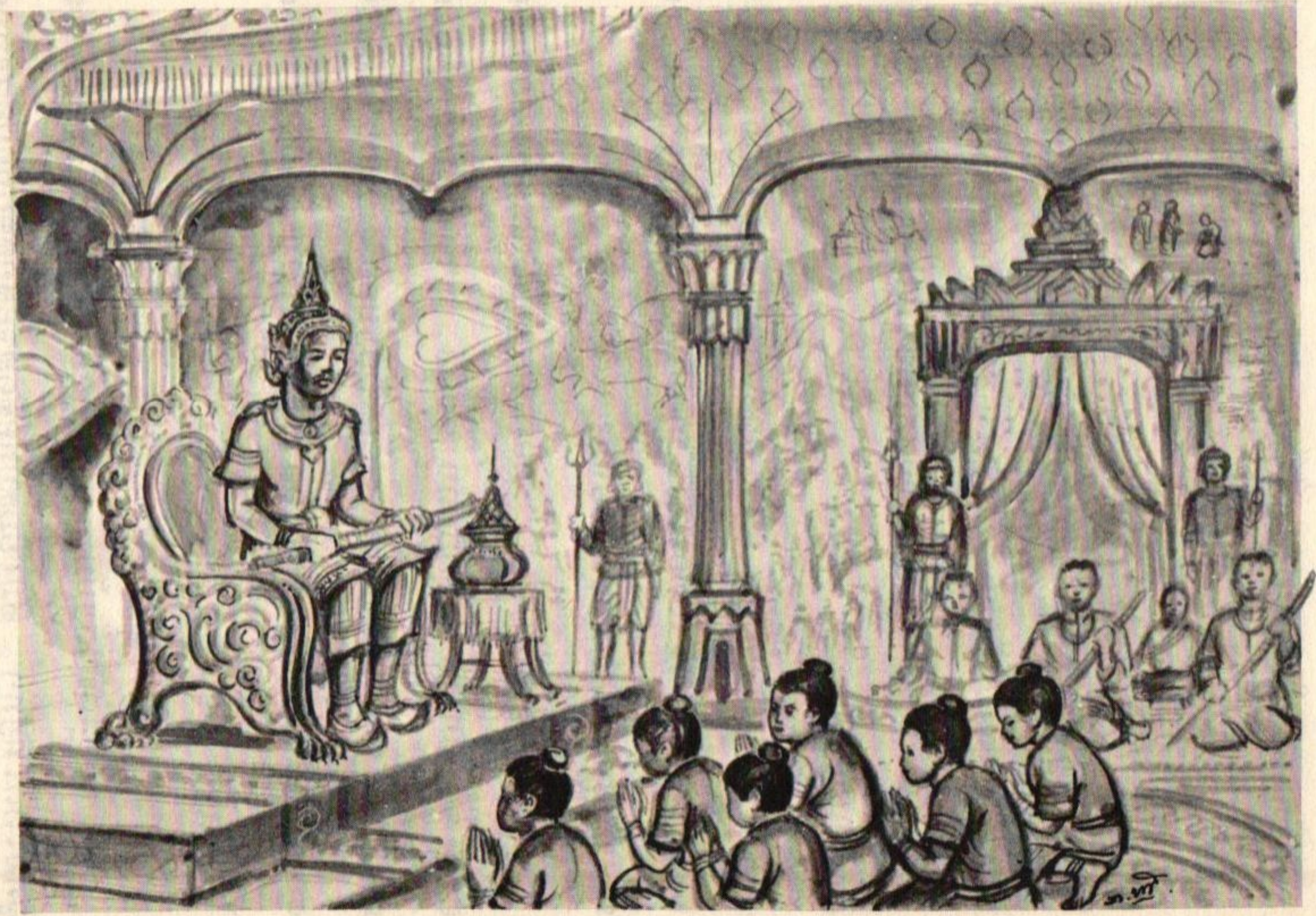
ລູກຊາຍດ້ວຍຄວາມເປັນທ່ວງກັງວົນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ພວກທ້າວຈາກໄປ .
ບັນຍາກາດເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ປະກົດໃຫ້ເຫັນອີກພາຍໃນຜາສາດ
ຂອງຫົກມະເຫສີ ພາຍຫລັງທີ່ງຽບເຫງົາໄປ ເປັນເວລາຫລາຍ
ເດືອນ .

ຮຸ່ງເຊົ້າມື້ໃໝ່ ທ້າວທັງຫົກກໍພາກັນເຂົ້າໄຫວ້ພະຍາພໍ່ ຊຶ່ງ
ຕົນເຕັ້ນດີໃຈເປັນພິເສດ ແລະ ຕັ້ງຄໍາກາມທັນທີທັນໃດໂລດ :
" ພວກລູກເຂົ້າປ່າພົງໄພໄປຫາຮຽນຄວາມຮູ້ສາດຕະສິນ ກໍຍັງໄດ້
ດັ່ງສົມປະສົງບໍ່ ? "

ພວກທ້າວຍິນຍົບ ແລ້ວເວົ້າອວດອ້າງວິຊາອາຄົມ ເພື່ອໃຫ້
ພະຍາພໍ່ປະເອີບໃຈໃນຕົວຂອງພວກຕົນ ຊຶ່ງຄວາມຈິງແລ້ວ ເປັນ
ການຕົວະລ່າຍຢ່າງບໍ່ກະດຽມປາກ .

ພວກທ້າວວ່າ : " ພວກລູກຮຽນຮູ້ສາດຕະສິນຄົບຫມົດທຸກ
ຢ່າງ ຈຶ່ງບໍ່ຢ້ານອັນສໍາເຫວະດາ ອິນພົມ , ຕໍ່ໃຫ້ຫລັງກັນມາຈົນເຕັມ
ແຜ່ນດິນ ຫລືເຕັມແຜ່ນຟ້າ . ອັນເມືອງນ້ອຍໃຫຍ່ພາຍໃຕ້ລຸ່ມຟ້ານີ້
ພວກລູກຊິປາບໃຫ້ຮາບຄາບແລ້ວໃຫ້ມານອບນ້ອມ ສິ່ງສ່ວຍເທົ່າໃດກໍ
ໄດ້ . . . "

ເມື່ອໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ພະຍາກຸສະລາດກໍດີໃຈທີ່ເຫັນວ່າ ພວກ
ລູກມີເດດເກັ່ງກ້າ ສົມເປັນຫນ້າກະສັດທີ່ຈະສືບທອດການຄອງລາຊະ
ບັນລັງຕໍ່ໄປພາຍຫນ້າ . ແລ້ວພະອົງກໍໃຫ້ພວກລູກສະແດງລິດເດດໃຫ້

Handwritten text in a script, likely Devanagari, running vertically along the right edge of the page. The text is faint and difficult to read.

ເບິ່ງ ແຕ່ພວກທ້າວເວົ້າອ້ອມຄ້ອມວ່າ : ພວກລູກຊິສະແດງວິຊາອາຄົມດ້ວຍການ
ເຕົ້າໂຮມສັດທຸກຊະນິດທັງສັດນ້ອຍສັດໃຫຍ່, ທັງສັດໂຫດຮ້າຍ ແລະ
ນົມພິດ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນມື້ອັນນີ້ ພວກລູກຊິຍິ່ງສອນອອກໄປໄລ່ຕ້ອນເອົາ
ສັດທັງຫລາຍໃຫ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ທີ່ເມືອງເບັ້ງຈານນີ້. ຂໍໃຫ້ພະຍາ
ພໍ່ມີຄຳສັ່ງໃຫ້ເສຍໄປປ່າວເຕືອນ ບ່າວໄພ່ລາສະດອນໃຫ້ກຽມຕົວ
ກຽມໃຈໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແຕກຕື່ນຢ້ານກົວ ແລະ ໃຫ້ຄອງກ້າເບິ່ງສັດ
ທັງຫລາຍທີ່ຈະຫລົ່ງມາຢ່າງບອກໄດ້ໃຊ້ຟັງ."

ພະຍາກຸສະລາດ ມີອາລົມສົດຊື່ນແຈ່ມໃສ, ຄວາມກັງວົນທີ່
ເຄີຍມີມາ ປະກົດວ່າລືບຫາຍໄປຈົນບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ. ທ້າວທັງຫົກແນມ
ເຫັນແສງສະຫວ່າງທີ່ຈະກ້າວໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດ ໃນການໃຊ້ອຸບາຍ
ລາຍຫລ່ຽມ. ພວກທ້າວອັດອຳຄວາມຈິງ ອັນຫນຶ່ງໄວ້ ນັ້ນຄື ບໍ່ຍອມ
ບອກພະຍາພໍ່ ກ່ຽວກັບເລື່ອງໄດ້ພົບພໍ້ສິນໃຊ້ຢູ່ໃນປ່າເລີຍ.

ໃນຕອນແລງວັນນັ້ນ ປະຊາລາສະດອນໃນເມືອງເບັ້ງຈານ
ໄດ້ຮັບການບອກເລົ່າປ່າວເຕືອນວ່າ ໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ ລາຊະບຸດທັງຫົກ
ຂອງພະຍາກຸສະລາດ ຈະສະແດງລິດເດດໂດຍເອີ້ນເອົາສັບພະສັດ
ທັງຫລາຍ ເຂົ້າເມືອງເບັ້ງຈານ. ຂ່າວນີ້ ກົວ່າເປັນເລື່ອງສຳຄັນ
ເປັນພິເສດ ເພາະເຮັດໃຫ້ຊາວເມືອງ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສສັດທາ
ໃນຕົວພວກທ້າວ ຜູ້ທີ່ຈະປົກຄອງບ່າວໄພ່ລາສະດອນໃນພາຍຫນ້າ.

ໃນທີ່ສຸດ ກໍຮອດວັນເວລາ ຊຶ່ງທ້າວທັງຫົກຕົກລົງນັດຫມາຍ
ກັນໄວ້ກັບສິນໄຊ ອັນຫມາຍເຖິງວັນກັດມາທີ່ພວກທ້າວໄດ້ເຂົ້າພົບ
ຊາບໄຫວ້ພະຍາພໍ້ນັ້ນເອງ .

ສິນໄຊ ເອີ້ນບອກສັດທັງຫລາຍໃຫ້ເຂົ້າໄປຍັງເມືອງເບັງ
ຈານ ເພື່ອໃຫ້ພະຍາພໍ້ ແລະ ຊາວເມືອງໄດ້ເບິ່ງໄດ້ເຫັນຢ່າງເຕັມ
ຕາ . ພວກຄູດ ພວກນາກ ນັບເປັນແສນເປັນລ້ານ ພາກັນເຫາຂ
ເຫີນໄປຢ່າງໄວວາ ຈົນທ້ອງຟ້າເມືອງເບັງຈານ ມິດມົວປານຄືນ
ເດືອນດັບ , ທາງພາກພື້ນດິນ ພວກຊ້າງ ເສືອໂຄ່ງ ເສືອດາວ
ແຮດ ກະທິງ ຕະຫລອດທັງງານາງຊະນິດ ກໍຫລັ່ງມາຈົນອ້ຽງອີ້ , ເມື່ອ
ເປັນດັ່ງນີ້ ປະຊາລາສະດອນເລີຍພາກັນແຕກຕື່ນຢ້ານກົວ . ໃນຕົວ
ເມືອງເກີດຄວາມສັບສົນອິນລະຫມ່ານ ປານວ່າຟ້າຫລົ່ນທັບລົງໃສ່ພະ
ສຸທາ , ບາງຄົນແລ່ນຫນີປະລູກປະເມຍ , ບາງຄົນກອດຄໍກັນໄວ້ອຸ້ມ
ລຸ້ມ ເພາະບໍ່ຮູ້ຮ່ອມທາງຫນີ . ມະເຫສີທັງຫົກກໍຢ້ານສັ່ນເຊັນ ຈົນ
ຫນ້າຫລ່າຕາຕາຍ . ສ່ວນພະຍາກຸສະລາດຕົກຂະມ່າບໍ່ຮູ້ວ່າຊິເຮັດສີ
ຫນ້າແບບໃດ , ພະອົງຟ້າວຮຽກໂຮມເສນາມຸນຕີ ເພື່ອຫາທາງແກ້
ໄຂສະຖານະການ ກ່ອນທີ່ຈະເກີດຄວາມຫາຍະນະ . ໃນທີ່ສຸດ ກໍມີ
ຄໍາສັ່ງໃຫ້ທ້າວທັງຫົກໃຊ້ລິດເດດ ບັນຊາໃຫ້ສັດທັງຫມົດຫນີໄປຈາກ
ເມືອງ .

ປະກົດວ່າ ທ້າວທັງຫົກກໍຢ້ານຈົນຂວັນຫນີຄຶງ ເພາະຄາດບໍ່

ເຖິງວ່າ ສັດຈະຫລັ່ງມາຫລາຍປານນີ້ ທັງບໍ່ເຄີຍມີປະສົບການ ມາ
ກ່ອນ . ພວກທ້າວທັງແຂງໃຈ ທີ່ທ່າເປັນຜູ້ມີວິຊາອາຄົມ ແລ້ວຮ້ອງ
ບອກສັດທັງຫລາຍໃຫ້ຫນີໄປ , ສ່ວນທາງໃນກໍຮູ້ສຶກວ່າຫັນໃຈບໍ່ຮອດ
ທ້ອງ ເພາະຢ້ານວ່າເຫດການຈະບໍ່ເປັນໄປຕາມທີ່ຕົກລົງກັນໄວ້ກັບ
ສິນໄຊ , ຄືແມ່ນສິນໄຊເອງທີ່ເປັນຜູ້ສັ່ງໃຫ້ສັດຫລັ່ງມາ ແລະເອີ້ນໃຫ້
ສັດກັບຄືນໄປ .

ໂຊກຍັງດີສຳລັບທ້າວທັງຫົກ ເພາະວ່າສັດທັງຫລາຍພາກັນ
ມະຫັບມະຫາຍໄປຈົນຫມົດ , ແລ້ວສະຖານະການໃນຕົວເມືອງກໍຄືນສູ່
ປົກກະຕິ . ພວກທ້າວໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນຈາກພະຍາພໍ່
ແລະ ແມ່ມະເຫສີ ຕະຫລອດທັງບ່າວໄພ່ລາສະດອນທຸກກ້ວນຫນ້າ
ແລະ ໄດ້ຮັບການບອມຮັບນັບກິວ່າ ເປັນບຸລຸດຜູ້ລ້ຳເລີດ , ເປັນຜູ້ມີວິ
ຊາອາຄົມ ເປັນຍອດ ຊຶ່ງຄົນທັງເມືອງໂຮ່ຮ້ອງສະດຸດິ .

ໃນໂອກາດອັນມີຄວາມຫມາຍປະຫວັດສາດນີ້ ພະຍາກຸສະ
ລາດ ໄດ້ຈັດພິທີບາສີໃຫ້ລາຊະບຸດທັງຫົກຢູ່ໃນລາຊະວັງ ເພື່ອເປັນ
ກຽດ ແລະ ເປັນສິລິມຸງຄຸນ ທ່າມກາງບັນຍາກາດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ
ຄວາມນັບກິ ແລະ ໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈຈາກຜູ້ຄົນທົ່ວທັງເມືອງ . ພວກ
ທ້າວທັງຫົກນັ່ງຊອນລອນ ຍິນິບຕໍ່ຫນ້າພານຄຳ ໂດຍມີພາມຜູ້ເປັນ
ຫມໍພອນຈົມຄຳສູດຂວັນ ອວຍພອນໃຫ້ພວກທ້າວກ້າແກ່ນ ດັ່ງຕາ

ເວ້ນເຂັ້ມແຂງດັ່ງຫິນຜາ ຜາບແພ້ຫມູ່ມານ ທັງປວງ . ສ່ວນພະຍາ
ກຸສະລາດບອກພວກລູກວ່າ :

" ພໍ່ນີ້ ກາງຕໍ່ພວກລູກ , ເຫັນລິດເດດແລ້ວກໍວາງໃຈໄດ້ ພໍ່
ຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພວກລູກໄປກໍາຈັດຍັກກຸ່ມພັນ ທີ່ມາບຽດບຽນຂົ່ມເຫັງນໍ້າໃຈ ,
ກໍາບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍບໍ່ມີເຊົາແຄ້ນ . ຍັກໂຕນີ້ມາລັກເອົາອາສຸມຸນທາໄປ
ຫລາຍປີມາແລ້ວ , ຕ້ອງປາບມັນໃຫ້ດັບດິນສິ້ນຊໍໄປເລີຍ . ຢ່າຍອມ
ມັນເນີ ! "

ພວກທ້າວທັງຫົກຮັບປາກກັບພະຍາພໍ່ ແລ້ວກໍກຽມຕົວອອກ
ເດີນທາງຄາວໄກອີກເທື່ອໜຶ່ງ .

ຄົນໄປຫາສິນໄຊ

ດ້ວຍພາລະກິດທີ່ແສນຫຍຸ້ງຍາກກັນດານ , ເສັ້ນທາງກໍແຮ່ງ
ຍາວໄກ ພວກທ້າວທັງຫົກເດີນທາງດັ່ງນັ້ນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກມິດມົນຈົນ
ປັນຍາ , ພວກທ້າວບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນໃດ ຈຶ່ງເປັດຫນ້າໄປໃສ່ສະ
ການທີ່ຢູ່ຂອງສິນໄຊ , ຂະນະເດີນທາງກໍປຶກສາຫາລືກັນວ່າ ຈະ

ຕ້ອງໄປບອກສິນໄຊໃຫ້ໄປປາບຍັກ ໂດຍຕົວຂອງນີ້ເປັນຄຳສັ່ງຂອງ
ພະຍາພໍ່, ກ້າບໍ່ເຮັດວິທີນີ້ ກໍບໍ່ມີວິທີອື່ນ. ນອກຈາກພາກັນໄປພົບກັບ
ຄວາມຕາຍຢ່າງຫລີກບໍ່ມີມ.

ເມື່ອໄປຮອດບ່ອນຢູ່ຂອງສິນໄຊ ທ້າວທັງຫົກເວົ້າວ່າ :
" ພວກອ້າຍເລົ່າສູ່ພະຍາພໍ່ຟັງຫມົດແລ້ວ ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ໄດ້ພົບພໍ້
ນ້ອງ ແລະ ເຫັນນ້ອງຍັງມີຊີວິດຢູ່. ເພິ່ນເສຍໃຈແຮງຕໍ່ເຫດການທີ່
ຜ່ານມາ ແລະ ຝາກຄວາມມາກໍາວ່າ ຂໍໃຫ້ນ້ອງເຫັນໃຈເພິ່ນ ທີ່
ເພິ່ນໄດ້ຫລົງຜິດໄປແລ້ວ. ເພິ່ນເອງຕົນເຕັ້ນດີໃຈຫລາຍທີ່ຮູ້ວ່ານ້ອງ
ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງມາບອກໃຫ້ນ້ອງໄປປາບຍັກທີ່ໄດ້ມາ
ບາດເອົາອາໄປ. ເມື່ອສຳເລັດວຽກການອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ແລ້ວ ພະ
ຍາພໍ່ກໍຈະຫມົດຄວາມທຸກຮ້ອນ ຫມົດຄວາມແຄ້ນເຄື່ອງອຸກອັ່ງໃນໃຈ,
ບັດນັ້ນ ເພິ່ນຈະມອບເມືອງເບິ່ງຈາກໃຫ້ນ້ອງຂຶ້ນນັ່ງຄອງສືບຕໍ່ໄປ."

ສິນໄຊກ່າວຕອບວ່າ :

" ຂ້ອຍເອງສຳນຶກສະເຫມີ ໃນບຸນຄຸນຂອງພະຍາພໍ່ທີ່ໄດ້ກຳ
ເນີດແກ່ຂ້ອຍມາ. ຂ້ອຍບໍ່ອາດຂຶ້ນຄຳສັ່ງຂອງເພິ່ນດອກ, ຊາໃຈຕົນ
ເອງນີ້ ພະຍາພໍ່ສັ່ງແນວໃດ ຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ໄດ້, ບໍ່ມີກອບ. ແຕ່
ແນວໃດກໍຕາມ ຂ້ອຍຕ້ອງກາມແມ່ກັບປ້າສາກ່ອນ ເພາະທັງສອງ
ເພິ່ນເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງລ້ຽງເກືອ ນັບແຕ່ເປັນເດັກແດງໆພຸ້ນມາດ້ວຍ
ຄວາມລຳບາກຢ່າງແສນສາຫັດ."

ແລ້ວສິນໄຊກໍເຂົ້າໄປກົມຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າແມ່ ແລະ ປ້າ ຜູ້ຊົ່ງ
ໄດ້ເຫັນໄດ້ຍິນພວກທ້າວທັງຫົກແລ້ວກໍຮູ້ສຶກຂົນຫູຂົນຕາເປັນທີ່ສຸດ.

" ເຜີ້ອ* ຜູ້ເປັນແມ່ຄິດເຫັນ ຕອນເພິ່ນໄລ່ຫນີຈາກ
ເມືອງແລ້ວ ກໍຮູ້ສຶກເຈັບປວດໃນເອິກປານເອົາສ້ຽນຕັ້ງຫມິ່ນຕັ້ງແສນ
ອັນມາສຽບແທງ. ມັນລົມບໍ່ໄດ້ງ່າຍໆ ແລະ ຈະບໍ່ມີລົມໄດ້ ຜອງ
ໃດທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່. ເຊື້ອແນວຫນ້າກະສັດຢູ່ໃນວັງກໍມີຫລາຍຄົນ, ເປັນ
ຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜຂັ້ນອາສາໄປປາບແທນເພິ່ນ, ຂາດຄົນກ້າຫານປານ
ນັ້ນພຸ້ນຫວະ? " ແມ່ຂອງສິນໄຊເວົ້າສຽດໃສ່ທ້າວທັງຫົກ.

ຝ່າຍທ້າວທັງຫົກຍາດກັນເວົ້າວ່າ : " ວຽກການອັນນີ້ມັນ
ໃຫຍ່ຫລວງຫນັກຫນ່ວງທີ່ສຸດ, ຄົນທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນນີ້ບໍ່ມີໃຜຂັ້ນອາ
ສາ ກ້າອອກໄປຕໍ່ສູ້ເລີຍ ນອກຈາກສິນໄຊເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນີ້ ພະຍາພໍ
ຈຶ່ງສັ່ງຄວາມມາບອກສິນໄຊໃຫ້ໄປແກ້ແຄ້ນແທນເພິ່ນ. "

ທ້າວຫນຶ່ງເວົ້າດອດຂຶ້ນວ່າ : " ພະຍາພໍສັ່ງຄວາມມາຫາ
ມະເຫສີທັງສອງວ່າ ຂໍຂອດຄວາມຮັກຄວາມແພງຄືນ, ຂໍໃຫ້ລົມ
ເລື່ອງບໍ່ດີບໍ່ງາມທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ ຍ້ອນຄວາມຫລົງຜິດ, ຂໍໃຫ້ຄິດ
ວ່າ ສັດສິ່ນຍັງຮູ້ພະລາດ, ນັກປາດຍັງຮູ້ຫລົງຄວາມໄດ້, ຄາວນັ້ນ
ພວກເສນາມຸນຕີບໍ່ຄິດຮອບຄອບຈຶ່ງດໍາເນີນຜິດພາດໄປ. "

* ເຜີ້ອ : ພວກຂ້ອຍ, ພວກເຮົາ

ສ່ວນສິນໄຊໄດ້ຍິນຄຳບອກເລົ່າຂອງທ້າວທັງຫົກ ກໍຮູ້ສຶກປວດ
ຈ້າວໆ ທັງທ້າວຫັນຢາກສະແດງຄວາມເກັ່ງກ້າ ຈຶ່ງອ້ອນວອນແມ່
ແລະ ປ້າ ຂໍຈົ່ງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຕົນໄປແກ້ແຄ້ນແທນພໍ່ ແລະ ຂໍໃຫ້
ລົມຄວາມຜິດພາດຂອງພໍ່ໃນຄັ້ງອະດີດນັ້ນສາ. ຝ່າຍແມ່ ແລະ ປ້າ
ຂຶ້ນໃຈທີ່ສຸດ ທີ່ຈະປ່ອຍຕາມໃຈ ສິນໄຊ ເພາະເຫັນວ່າທ້າວຍັງນ້ອຍ
ຢູ່. ອີກປະການໜຶ່ງ ກໍຄືແມ່ກັບປ້າ ຈະຕ້ອງຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວຕາມ
ລຳພັງພຽງສອງຄົນ ທັງເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ລູກກັບແມ່ຈະຕ້ອງພັດພາກ
ຈາກກັນໄປ.

ສິນໄຊເວົ້າອະທິບາຍໃຫ້ແມ່ຟັງວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າຕົນຈະຍັງ
ນ້ອຍຢູ່ກໍຕາມ ແຕ່ຈິດໃຈກໍບໍ່ຫວັ່ນເກງ, ບໍ່ຢ້ານກົວສັດຕູໂຕໂຕ ໂດຍ
ສະເພາະເມື່ອມີທະນູກັບສອນ ພ້ອມທັງດາບຕິດຕົວແລ້ວ ສິນໄຊກໍ
ເປັນເອກ ຄືບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເອົາຊະນະໄດ້.

ເມື່ອເວົ້າແນວໃດ ສິນໄຊກໍຍັງຢືນຢັນທີ່ຈະໄປປາບຍັກຢູ່ຄື
ເກົ່າ, ແມ່ກັບປ້າຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ໄປພ້ອມກັບສີໂຫ ແລະ ສັງທອງ ແຕ່ກໍ
ສັ່ງແລ້ວສັ່ງອີກ ໃຫ້ສິນໄຊຟ້າວຕ່າວຄືນມາ, ໃຫ້ມີສະຕິລະວັງຕົວ,
ຢ່າປະທຳມາດສັດຕູ ໂດຍສະເພາະຍັກກຸມພັນ ເພາະມັນມີລິດເດດ
ຫລາຍ.

ສິນໄຊຮັບປາກທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມແມ່ສັ່ງ ແລ້ວກໍບອກສີໂຫກັບ
ສັງທອງໃຫ້ກຽມຕົວກຽມໃຈ ເພື່ອການຜະຈົນໄພຄັ້ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດ ນັ້ນ

ຄືການໄປແກ້ແຄ້ນແທນພະຍາພໍ່.

ແລ້ວສິນໄຊກໍກິທຽນເຂົ້າໄປຂາຍລາແມ່ກັບປ້າ, ຕໍ່ມາກໍຮ້ອງ
ສັງລາພະຍາຄູດ, ພະຍານາກໃຫ້ລະແວດລະວັງຮັກສາບໍລິເວນສະ
ກາມທີ່ໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບສັນຕິ, ແລ້ວທ້າວກໍອອກເດີນທາງໂດຍ
ເອົາສອນກັບດາບຕິດຕົວໄປພ້ອມ, ສັງທອງລ່ວງໜ້າໄປກ່ອນ ໂດຍ
ເບິກທາງໃຫ້ເປັນແລວໄປ ເພື່ອໃຫ້ສິນໄຊກັບສີໂຫເດີນໄຕ່ສະດວກ
ສະບາຍ ຕິດຕາມດ້ວຍທ້າວທັງຫົກ, ມຸ່ງໜ້າສູ່ແດນຍັກ ທີ່ຢູ່ຄົນລະ
ຟາກຟ້າ.

ກາມຜະຈົນໄພ : ສູ້ກັບງຸຊວງ

ການເດີນທາງຜ່ານໄປຫລາຍວັນ ຄະນະຂອງສິນໄຊໄປພໍ່ງ
ຊວງນອນຂົດຕັນທາງຢູ່ຄັ້ງນຶ່ງສູ່ຈົນພົບປາຍໄມ້. ງໃຫຍ່ໄດ້ກິນຄົນກໍ
ຍິຄໍຂຶ້ນ ທັງພົບພິດອອກເປັນຄວັນຮ້ອນແຮງ ເພື່ອຂົ່ມຊູ່ຜູ້ມາລ່ວງລີ້າ
ແດນ. ສິນໄຊບໍ່ສະຫົກສະຫ້ານແຕ່ຢ່າງໃດ, ສ່ວນທ້າວທັງຫົກຢ້ານ
ຈົນໜ້າຫລ່າຕາຕາຍ ແລະ ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສິນໄຊພາໜີໄປໄວໆ.

ສິນໄຊເວົ້າວ່າ : " ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ , ມັນເປັນພຽງສັດເລືອ
ຄານຊັ້ນຕໍ່າ , ພວກເຮົາມາເຈົ້າກັບມັນຈຶ່ງຊື້ກໍເປັນການດີ ເພາະຈະ
ໄດ້ລອງແຮງເບິ່ງ , ກິວ່າເປັນການທົດສອບຂັ້ນຕົ້ນເພື່ອແຜ່ວທາງໄປ
ສູ່ບັນຮົບສຳຄັນຢູ່ທາງຫນ້າ "

ເວົ້າແລ້ວສິນໄຊກໍລູ່ເຂົ້າໄປໃສ່ງຊວງໂລດ , ສ່ວນທ້າວທັງ
ຫົກຟ້າວປົບໄປລີ້ຢູ່ໂກງ . ສີໂຫຢູ່ຮຽງຂ້າງສິນໄຊບໍ່ຍອມທ່າງເພື່ອ
ຊ່ອຍເຫລືອຊິງກັນ ແລະ ກັນ . ງູໂຫຍ່ເຫັນເດັກນ້ອຍເຂົ້າມາຫາກໍ
ຄິດວ່າ ອາຫານແລ່ນມາເຂົ້າປາກ . ມັນມາຍໂຕອອກ ເອົາຫາງ
ຟາດພິ້ນ ເພື່ອຂົ່ມຊູ່ສິນໄຊຈົນງ່າໄມ້ຫັກມຸ່ນອັບຍັບ , ແຕ່ສິນໄຊບໍ່ສະ
ແດງອາການຫວັ່ນໄຫວເລີຍ , ເພື່ອໃຫ້ຢຸດເຊົາອາການຈອງຫອງ
ສິນໄຊຈຶ່ງຍິງສອນເຂົ້າໃສ່ ເກີດແສງມາບແມບປານຟ້າຜ່າ , ງູຊວງ
ກໍກສອນທີ່ຫົວຈົນສະເດັດຫງາຍເງິບ , ມັນດິ້ນຫາງຈົນຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່
ນ້ອຍລົ້ມລ່າວແປນເອິດເຕິດ . ມັນຕັ້ງໂຕໃຫມ່ຢ່າງວ່ອງໄວ ອ້າປາກ
ກວ້າງ ຕາໂລ້ແດງປານຕາເວັນ ແລ້ວໂດດສວາຍສຸດແຮງ ຫວັງ
ຄາບມະນຸດຕົວນ້ອຍໆ ແຕ່ສິນໄຊຍົກດາບຂຶ້ນປ້ອງກັນ , ອາຍພິດອັນ
ຮ້ອນແຮງຂອງງູປະທະກັບດາບສິນໄຊຈົນເກີດໄຟລຸກວາຍ ປະກາຍ
ໄຟເຮັດໃຫ້ສິນໄຊມີອາການມົວຕາໄປຂະນະຫນຶ່ງ . ເມື່ອເຫັນດັ່ງນັ້ນ
ສີໂຫກໍຫລຸບເຂົ້າໃຊ້ງາແທງ ທັງງັດແຮງໆ ຈົນກະເດັ້ນຂາດເປັນ
ທ່ອນ ດິ້ນດ່າວໆ , ທ່ອນຫົວຍິ່ງແຜງລິດໂດຍພິນອາຍພິດຮ້ອນປານໄຟ
ໄຫມ້ລາມໄປຫລາຍບ່ອນ . ສິນໄຊພະຍາຍາມຫລົບຫລີກ ແລະ ພໍໄດ້

ຈັງຫວະກໍຍິງສອນໄປໃສ່ຊໍ້າອີກ , ບັດນີ້ ຫົວງຸຂາດຟັງສະເດັ່ນຈົນສິ້ນ
ລິດ , ລໍາຕົວຍັງເຫນັງເນີບນາບຄ່ອຍໆ ແຕ່ບໍ່ມີພິດໄພໃດໆ ດັ່ງດຽວ
ກັບຫາງຈິຈຽມຂາດ .

ເມື່ອຜາບງຸລົງໄດ້ແລ້ວ ສິນໄຊກັບສີໂຫກໍກວດເບິ່ງສະໜາມ
ຕໍ່ສູ້ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທະນົງອົງອາດ ເພາະຜ່ານບັນຮົບມາຢ່າງມີໄຊ .
ງູໂຕມະຫິມານອນຕາຍຂວາງປ່າ , ເລືອດແດງແປດເປື້ອນໄປທົ່ວພັນ
ດິນ , ແລ້ວບຸລຸດຜູ້ເກັ່ງກ້າກໍເອີ້ນຫາທ້າວທັງຫົກໃຫ້ມາເບິ່ງກັບຕາຕົນ
ເອງ . ພວກທ້າວໂປໂລຫົວ ອອກມາຈາກບ່ອນລືດ້ວຍອາກາດຢຸດໆ
ຢ່ອນໆ ເວົ້າຫຍັງກໍບໍ່ອອກ .

ເມື່ອພັກຜ່ອນເອົາແຮງແລ້ວ ສິນໄຊກໍພາທ້າວທັງຫົກເດີນ
ທາງຕໍ່ໄປ . ສີໂຫຕິດຕາມຂ້າງອ້າຍບໍ່ຍອມຫ່າງ . ບາງຄັ້ງສີໂຫກໍໃຫ້
ສິນໄຊຂຶ້ນຂໍຫລັງໄປໂດຍພາກັນຍ່າງນໍາຮອຍສັງທອງ ທີ່ລ່ວງຫນ້າໄປ
ກ່ອນແລ້ວ . ສັງທອງໄປຮອດແມ່ນໍ້າໃຫຍ່ກໍຄອງກ້າ ເພາະເຫັນວ່າ
ກະແສນໍ້າໃຫລແຮງ ທັງເປັນຟອງບວກຍູ້ . ຄະນະຂອງສິນໄຊໄປ
ຮອດບ່ອນສັງທອງຢູ່ກໍພິດຄໍາ , ທັງຫມົດຈິ່ງພາກັນພັກແຮມຄືນຢູ່ແຄມ
ແມ່ນໍ້າແຫ່ງນີ້ .

ສັງທອງບອກທຸກຄົນວ່າ ທາງໄປສູ່ບ່ອນຢູ່ຂອງຍັກກຸມພັນ ບໍ່
ອາດຫລີກເວັ້ນແມ່ນໍ້າ ແຫ່ງນີ້ໄປໄດ້ , ຈໍາເປັນພວກເຮົາຕ້ອງຂ້າມ
ໄປ , ພວກທ້າວທັງຫົກຄິດທໍກອຍ ເພາະເຫັນແມ່ນໍ້າກວ້າງສູດຊົ່ວຕາ
ຈິ່ງຂໍຮ້ອງໃຫ້ສິນໄຊພາກັນຄືນ . ພວກທ້າວເວົ້າວ່າ : " ພວກອ້າຍ

ບໍ່ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າພໍທີ່ຈະຂ້າມແມ່ນໍ້າໄປໄດ້ ຈິ່ງຂໍໃຫ້ນ້ອງພາກັບຄືນ
ໄປຫາພະຍາພໍ່, ພາກັບຄືນໄປແທ້ໆ. "

ສິນໄຊໄດ້ຍິນຄໍາອ້ອນວອນດັ່ງນັ້ນ ກໍຮູ້ເຖິງທາດແທ້ຂອງທ້າວ
ທັງຫົກ, ພວກເຂົາບໍ່ມີມານະອິດທິນ ງົ່ງຮຸ່ງຕໍ່ຫນ້າສະພາວະການ
ຫຍຸ້ງຍາກ ບໍ່ສົມກັບເປັນຫນ້າກະສັດແຫ່ງເມືອງເບ້ງຈານ.

ສິນໄຊເວົ້າໃສ່ວ່າ : " ພວກເຮົາເປັນລູກຜູ້ຊາຍ, ເປັນ
ຫນ້າກະສັດຜູ້ສູງສັກ, ວຽກການບໍ່ທັນແລ້ວຊິວາງມີເປັນບໍ່ ? ກ້າຫາກ
ໃຈບໍ່ສູ້ແທ້ໆ ກໍໃຫ້ຄືນໄປເອງ ແລ້ວສາລະພາບຕໍ່ພະຍາພໍ່ຕາມຄວາມ
ຈິງ. "

ພວກທ້າວທັງຫົກອ້ອນວອນຕໍ່ຂໍໃຫ້ສິນໄຊໄປສົ່ງພວກຕົນ, ກ້າ
ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍມີແຕ່ຊິພາກັນໄປຕາຍລ້າໆ ເທົ່ານັ້ນ. ສິນໄຊບໍ່ຍອມໄປສົ່ງ
ແຕ່ບອກທ້າວທັງຫົກ ໃຫ້ຄອງກ້າຢູ່ແຄມນໍ້າແຫ່ງນີ້, ເຖິງປານນັ້ນ
ພວກທ້າວກໍຍັງຢ້ານຕາຍ ຄືຢ້ານສັດປ່າ ຢ້ານຜີໂພງ ຜີສະມ່ອຍ *
ມາທໍາຮ້າຍ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ສິນໄຊເລີຍຕັດສິນໃຈໃຫ້ສີໂຫເຝົ້າ
ອ້າຍທັງຫົກຢູ່ແຫ່ງນີ້ ຈົນກວ່າຕົນເອງກັບສັງຫອງຈະກັບຕ່າວຄືນມາ.

ຮຸ່ງເຊົ້າມື້ໃຫມ່ ສິນໄຊກັບສັງຫອງກໍເດີນທາງຕໍ່ ເພື່ອໄປໃຫ້

* ຜີສະມ່ອຍ : ລິງໃຫຍ່ຢູ່ຕາມປ່າດົງດິບ, ກ້າແມ່ນປາໃຫຍ່ຢູ່ທະ
ເລເອີ້ນວ່າ ປາສະມ່ອຍ.

ເກິ່ງຈຸດຫມາຍປາຍທາງ . ສັງທອງ ເນລະມິດຕົວເອງ ເປັນຄື ເຮືອສະ
ເພິາ ພາສິນໄຊຂ້າມໄປລຸດໆ ຄາອດຽວກໍຮອດຝັ່ງກົງກັນຂ້າມ ,
ແລ້ວສິນໄຊກໍບອກສັງທອງ ບຸ່ງຜ່າດົງຂ້າມພູຜາຫ້ວຍຮ່ອງ ເປັນແລວ
ຊຶ່ງ ໄປຈົນສຸດສາຍຕາ . ສິນໄຊເອົາດາບຂັດແອວ ສ່ວນມີກິທະນູ
ແລ້ວຍ່າງນໍາຮອຍສັງທອງໄປຄົນດຽວ ທ່າມກາງພູຜາສູງຊັນທີ່ທັບກັນ
ເປັນລັ້ນຈົນສຸດຂອບຟ້າ .